

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΟΦΡΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Απρίλης - Μάης '87

Τιμή 20 σ.

Αρ. Φύλλου 167

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Καπιταλισμος και Ειρήνη
- Πρωτομαγιά
- Αγώνας των Τ/Κ εργατων
- Συσκευαστήρια - Λιμενεργάτες - Νοσοκομεία - Ανάπηροι
- Μαθητική νεολαία
- Σύντομα διεθνή
- «Ανανεωτικοί»
- Κάθε μήνα

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΑ ΧΡΟΝΟΣ

Να επιβάλουμε

κοινο αριστερο

υποψήφιο

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα -
κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Αρκετα η δεξιά — Τώρα η Αριστερα! Αυτό το μήνυμα στέλ-
λουν στις ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ χιλιάδες εργαζόμε-
νοι και νεολαίοι: Εγκαταλείψετε επι τέλους τα πειράματα συ-
νεργασίας με τους κάθε λογής «φιλελεύθερους» δεξιους και
συνεργαστείτε μεταξύ σας για ένα κοινο υποψήφιο της αρι-
στερας. Για μια πραγματική αλλαγή - για τη νίκη.

Οι εργάτες απαιτούν

Και πραγματικά ποτε
προηγούμενα δεν ήταν τό-
σο ευνοϊκές οι συνθήκες,
δεν ήταν τόσο κοντα η
εκλογή ενός αριστερου
προέδρου κι η ανάδειξη μι-
ας αριστερης κυβέρνησης
στην Κύπρο. Τα δεξιά κόμ-
ματα, συγχισμένα και δια-
σπασμένα, αντικρύζουν με
δέος αυτη την προοπτική.
Οι εφημερίδες τους προ-
βάλλουν έντρομες κάθε
πληροφορία, όσο ανεπιβε-
βαιώτη κι αν είναι, για πα-
ρασκηνιακές διαβουλεύ-
σεις για τον κοινο αριστερο
υποψήφιο.

Γνωρίζουν καλά πως
για τέτοια υποψηφιότητα
θα τους στερήσει τους θρό-
νους της εξουσίας που ζε-
σταίνουν για σχεδόν 30
χρόνια.

Την ίδια επίγνωση
έχουν κι οι εργαζόμενοι.
Μπουχτισμένοι απο τη δε-
ξιά, προδομένοι απο τους
δήθεν φιλελεύθερους
συμμάχους της αριστερας,
αντιμέτωποι με το φάσμα
της επίθεσης των εργοδο-
των (Α.Τ.Α., απολύσεις,
VAT κοκ) απαιτούν άμεση
αλλαγή πορείας.

Απαιτούν ένα αριστε-
ρο υποψήφιο για να δώ-
σουν τη μάχη των προεδρι-
κών και γνωρίζουν πως αυ-
τη τη μάχη για να την κερ-
δίσουν, πως για να μην ζη-
σουν τον εφιάλτη της επι-

λογης ανάμεσα σε δυο δε-
ξιους τη δεύτερη Κυριακή,
χρειάζεται ενότητα στις
γραμμες της αριστερας.
Χρειάζεται ένας κοινος αρι-
στερος υποψήφιος ΑΚΕΛ-
ΕΔΕΚ.

Οι ηγεσίες κωφεύουν

Αυτα τα μηνύματα

Επιμένουν όμως να
κρατουν αυτές τις διαβου-
λεύσεις μυστικές. Ενω ολό-
κληρο το εργατικό κίνημα
αγωνία να μάθει τι γίνεται,

ενώ οι φήμες, τα κουτσομ-
πολια και οι διαδόσεις του
αστικού τύπου οργιάζουν,
αυτοι συζητουν, διαπρα-
γματεύονται, αλληλουπό-
σχονται στα μουλωχτα.

γνωρίζει τι προτείνει το κά-
θε κόμμα - ποιος μπαίνει
εμπόδιο σε μια ιστορική νί-
κη της αριστερας.

Ο Βασιλείου: Χρεωκοπημένη επιλογή

Μέσα σ' αυτα τα
πλαίσια η απόφαση της
Κεντρικής Επιτροπης του
ΑΚΕΛ να προτείνει για έγ-
κριση απο τη βάση του
κόμματος την υποψηφιό-
τητα Βασιλείου έχει παγώ-
σει κυριολεκτικά τα μέλη
και τους οπαδους του
ΑΚΕΛ.

Το τελευταίο πράγμα
που θάθελαν να υποστούν
οι αριστεροι αγωνιστες και
νεολαίοι του ΑΚΕΛ είναι μια
επανάληψη — ίσως μάλι-
στα σε χειρότερη έκδοση —
του πειράματος Κυπριανου
κι αυτο μετα απο 16 μήνες
αγώνων μέσα στο κόμμα
(μετα την ήττα των Βου-
λευτικών του 85) για να αν-
τιστρέψουν τη χρεωκοπημέ-
νη πολιτική της ηγεσίας.

Τι περισσότερο μπορεί
να προσφέρει στην εργατι-
κή τάξη ένας ανεξάρτητος
«φιλελεύθερος» αστος τε-
χνοκράτης απο ένα «φιλε-
λεύθερο» αστο Κυπριανου
και μάλιστα παραμονες μι-
ας προειδοποιημένης επί-
θεσης ενάντια στις καταχτή-
σεις της εργατικής τάξης;

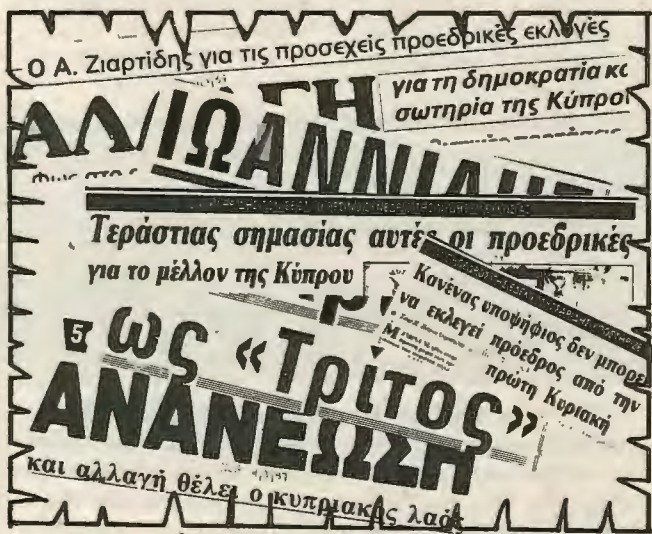
Είναι εκατοντάδες οι

πιο παλιους. Που ποντάρει
ακόμα στην κούραση των
αγωνιστων της βάσης μετα
απο 16 μήνες κοντραρισμά-
των με την ηγεσία.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ σιωπά

Ενω χιλιάδες μέλη και
οπαδοι του ΑΚΕΛ αγωνί-
ζονται να ξεφύγουν απο τις
παγίδες η ηγεσία της ΕΔΕΚ
αρνείται για μια ακόμα φο-
ρα να τους δώσει διέξοδο.

Στη στροφή της ηγεσί-
ας του ΑΚΕΛ προς αναζή-
τηση δεξιου, η ηγεσία της
ΕΔΕΚ απαντα με δεξιοποι-
ηση του Λυσσαρίδη. Τον
συνέχεια στη σελ. 12

δυστυχώς αδυνατούν ακό-
μα να ακούσουν οι ηγέτες
των αριστερων κομμάτων.

Βέβαια, κάτω απο την
πίεση των αντικειμενικών
συνθηκών και των μελών κι
υποστηρικτών τους οι δύο
ηγεσίες αναγκάστηκαν τε-
λικά να βάλουν τα μαχαίρια
στα θηκάρια και να συνομι-
λήσουν.

Αυτο που απαιτεί το
εργατικό κίνημα δεν είναι
διπλωματικά μορατόριουμ
αλληλοπροστασίας των
δύο ηγεσιων. Απαιτεί να
δηλώσουν δημόσια και κα-
θαρα τις προθέσεις τους να
συνεργαστούν για ένα κοι-
νο αριστερο υποψήφιο στη
βάση ενός σοσιαλιστικού
προγράμματος. Απαιτεί να

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ
ΓΚΟΡΠΑΤΣΩΦ

ανάλυση στις
μεσαιίες σελίδες

Καπιταλισμος και ειρήνη

«... Και η πάλη αυτή πρέπει να αποβλέπει στην αντικατάσταση του καπιταλισμού με τον σοσιαλισμό και όχι απλώς στην αντικατάσταση του πολέμου με την ειρήνη»¹.

Ο Λένιν εξηγούσε τα πιο πάνω την περίοδο που οι Μπολσεβίκοι αγωνίζονταν για να αποτρέψουν το ξέσπασμα του α' παγκοσμίου πολέμου. Ήταν μια εποχή που οι πολεμικοί εξοπλισμοί οξύνονταν και τα συνθήματα υπερ της ειρήνης, της ύφεσης και του αποπλισμού δεν είχαν κανένα νόημα. Η πάλη για σοσιαλισμό ήταν ο μόνος δρόμος μέσα από τον οποίο θα μπορούσε να αποτραπεί ο πόλεμος.

Στις 5.4.87 έγινε η πορεία ειρήνης που κατέληξε έξω από τις Βρετανικές βάσεις. Το κάλεσμα για συμμετοχή στην πορεία απευθύνθηκε σ' όλους όσους «αγωνίζονται υπερ της ειρήνης».

Δεν παραλήφθηκε επίσης να τονιστεί ότι η εκδήλωση ήταν πολιτικά «αχρωμάτιστη» και ότι στόχος ήταν να διαδηλώσουμε τα αιτήματά μας για ειρήνη με συνθήματα «έξω ο Αττίλας, έξω οι βάσεις από την Κύπρο».

Είναι όμως λανθασμένη μορφή πάλης να παλεύουμε για ειρήνη με τρόπο πολιτικά αχρωμάτιστο. Το μόνο που καταφέρνουμε είναι να συγχίζουμε και να αποπροσανατολίζουμε. Οι θεμελιώτες του επιστημονικού σοσιαλισμού πάλευαν ακούραστα για να δείξουν την σύνδεση που υπάρχει μεταξύ των πολέμων και της τάξικης κοινωνίας. Οι συγκρούσεις μεταξύ ομάδων, φυλών, κρατών, εθνοτήτων, είναι αδιαχώριστες με την τάξικη κοινωνία. Δεν μπορεί να υπάρχει τάξικη κοινωνία χωρίς πολέμους.

Οι ιμπεριαλιστικές βλέψεις της άρχουσας τάξης, η οικονομική κρίση, οι χρόνιες τάξικες συγκρούσεις και η αδυναμία των αστών να λύσουν τα εθνικά προβλήματα, είναι εμπόδια για την επικράτηση της ειρήνης.

Ο Τούρκικος στρατός

Η ηγεσία της αριστερας τονίζει ότι ο τούρκικος στρατός στην Κύπρο εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού. Όμως ο Τούρκικος στρατός στην Κύπρο εξυπηρετά, όχι μόνο τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού, αλλά πρωταρχικά τα συμφέροντα

του κεφαλαίου της Τουρκίας και της Τ/Κυπριακής αστικής τάξης. Ειδικά για το Τουρκοκυπριακό κεφάλαιο, η ύπαρξη του τούρκικου στρατού είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Προστατεύει τον χώρο που θέλουν για δική τους αγορά, για δική τους εκμετάλλευση. Άλλωστε αυτο τονίζουν εμφατικά, όλοι οι εκπρόσωποι του Τ/Κ κεφαλαίου: «Δεν πρόκειται να δεκτούμε λύση που να εξυπακούει ενιαία οικονομία, διότι το Ε/Κυπριακό κεφάλαιο είναι πιο δυνατό και θα πλήξει σοβαρά τα συμφέροντά μας».

Είναι λοιπόν ο στρατός της Τουρκίας «εγκατεστημένος» στον βορρά διότι εξυπηρετά συγκεκριμένα συμφέροντα, που δεν θα πάσουν να υπάρχουν όσο υπάρχει καπιταλισμός. Οι Τ/Κ αστοί φυσικά μπορούν να ακούουν τα συνθήματα μας για ειρήνη, να συμφωνούν και ταυτόχρονα να εξηγούν ότι ο κίνδυνος για ανάφλεξη προέρχεται από τον Νότο. Υπενθυμίζοντας τις σφαγές του 63 και 67, δεν είναι καθόλου δύσκολο φυσικά να πείσουν, τουλάχιστον στην Τ/Κ εργατική τάξη, ότι έχουν δίκιο. Έτσι όλοι θα φωνάζουμε για ειρήνη, ο Ε/Κ και ο Τούρκικος στρατός θα υπάρχουν για να την προστατεύουν, και σε κάποια φάση που θα «κινδυνεύει» θα την «υπερασπίσουν» ρίχνοντας στη σφαγή την εργατική τάξη ολόκληρου του νησιού.

Οι Βάσεις

Ο κάθε εργαζόμενος στο νησί ξέρει ότι οι Βρετανικές Νατοϊκές βάσεις υπάρχουν για να εξυπηρετούν ζωτικά συμφέροντα του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Με άλλα λόγια προστατεύουν συμφέροντα ζωής και θανάτου για το διε-

θνές ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Από την άλλη η ντόπια, η Ε/Κ αστική τάξη, όχι μόνο τις ανέχεται, αλλά τις χρειάζεται για προστασία από την απειλή της εργατικής τάξης. Το σύνθημα λοιπόν «έξω οι βάσεις», από μόνο του, όπως και το σύνθημα «έξω ο Αττίλας» παραμένουν χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο.

Ανίκανες λοιπόν οι εκκλήσεις για ειρήνη και αποπλισμό, να φέρουν στην επιφάνεια το πραγματικό πρόβλημα, την ουσία του ζητήματος, πρέπει να αντικατασταθούν με την ασυμβίβαστη πάλη για σοσιαλισμό, την ενιαία δράση Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Ταυτόχρονα με το κάλεσμα της Τουρκικής και Ελληνικής εργατικής τάξης για υποστήριξη, την σύνδεση μας με το Αγγλικό εργατικό κίνημα, που αποτελεί κύρια δύναμη στον αγώνα για ξήλωμα των βάσεων.

Η στάση μας πάνω στο θέμα, αναγκαστικά πολιτικά «αχρωματισμένη», δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με την στάση των αστών ειρηνιστών.

Για ακόμα μια φορά ο Λένιν είναι πολύ σαφής:

«Η στάση μας απέναντι στον πόλεμο είναι καταρχήν διαφορετική από τη στάση των αστών πατριωτών (αυτοί είναι οπαδοί και κήρυκες της ειρήνης). Διαφέρουμε από αυτούς γιατί καταλαβαίνουμε την αναπόφευκτη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στους πολέμους και την πάλη των τάξεων στο εσωτερικό μιας χώρας, γιατί καταλαβαίνουμε ότι είναι αδύνατο να εξαφανιστούν οι πόλεμοι, χωρίς την εξάλειψη των τάξεων και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού...»²

Ειρηνική συνύπαρξη και πυρηνικός αποπλισμός

Το ψήφισμα που ενέκρινε η πορεία αναφέρεται και στο θέμα της ειρηνικής συνύπαρξης του κόσμου χωρίς πολέμους, και του πυρηνικού αποπλισμού. Πέρα από αυτό λέγεται από τες αριστερες ηγεσίες ότι ο σημερινός κόσμος έφτασε στην κρίσιμη-

τερη καμπή της ιστορίας του, το πρόβλημα ειρήνη ή πυρηνικός πόλεμος έγινε το πιο οξυμένο πρόβλημα της σύγχρονης εποχής και ότι η πά-

και του χρηματιστικού κεφαλαίου, έχει αποκτήσει εξαιρετική σημασία η εξαγωγή κεφαλαίου, έχει αρχίσει το μοίρασμα του κόσμου από τα διε-

«...Σ' αυτό τον τιτανίο αγώνα για την ύφεση, τον αποπλισμό και την ειρηνική συμβίωση όλων των κρατών δίνει και ο φιλειρηνικός μας λαός το δυναμικό του πάρον. Η κραυγή της Κύπρου «έξω τα τούρκικα στρατεύματα κατοχής», «έξω οι βρετανικές στρατιωτικές βάσεις», σμίγουν με το οικουμενικό αίτημα «όχι στα πυρηνικά όπλα...»

Απόσπασμα από το ψήφισμα της πορείας προς τον Γ.Γ. Ο.Η.Ε. Πρόεδρο Κυπριακής Δημοκρατίας, Πρόεδρο Παγκοσμίου Συμβουλίου Ειρήνης

«...Γι' αυτό το να απευθύνεται κανείς στην κυβέρνηση Γκουτσοκφ-Μιλούκοφ (η αστική κυβέρνηση με την πώση του τσάρου) με την πρόταση να κλείσει το γρηγορότερο μια έντιμη, δημοκρατική ειρήνη καλής γειτονίας, είναι το ίδιο σαν να απευθύνεται ένας αγαθος «παπούλης» του χωριού σε τσιφλικάδες και εμπόρους με την πρόταση να ζουν «θεοφοβούμενα», να αγαπούν τον πλησίον τους και να στρέφουν την δεξιά αν κανείς ραπίσει την αριστερά. Οι τσιφλικάδες και οι έμποροι ακούνε το κήρυγμα, εξακολουθούν να καταπιέζουν και να ληστεύουν τον λαό και ενθουσιάζονται με τον «παπούλη», που ξέρει τόσο ωραία να παρηγορεί και να καθησυχάζει τους Μουζίκους.

Τον ίδιο ακριβώς λόγο — ανεξάρτητα αν έχουν συνείδηση του ή όχι — παίζουν όλοι εκείνοι που απευθύνονται στις αστικές κυβερνήσεις με καλοκάγαθους λόγους περι ειρήνης...»

Λένιν: Γράμματα από Μακρυσ (40 γράμματα)

λη για ειρήνη είναι πάλη για την ίδια την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Αλλά, «Ο ιμπεριαλισμός είναι ο καπιταλισμός σε εκείνο το στάδιο της ανάπτυξης, στο οποίο έχει διαμορφωθεί η κυριαρχία των μονοπωλίων

θνη τραστ, και έχει τελειώσει το μοίρασμα όλων των εδαφών της γης από τις μεγαλύτερες καπιταλιστικές χώρες»³. Αυτά λοιπόν τα μονοπώλια και διεθνή τραστ θα υπερασπίσουν τα γιγάντια συμφέροντά τους, έναντι

οποιοδήποτε τιμήματος. Οι εξεγέρσεις των καταπιεσμένων και εξαθλιωμένων μαζών

του τρίτου κόσμου ενάντια σ' αυτούς και στα όργανά τους, που είναι οι ντόπιες αστικές τάξεις, θα βάζουν τους πολέμους στην ημερήσια διάταξη. Μέσα σ' αυτές λοιπόν τις συνθήκες «...

όποιος θέλει σταθερή και δημοκρατική ειρήνη έχει υποχρέωση να είναι υπερ του εμφυλίου πολέμου ενάντια στις κυβερνήσεις και την αστική τάξη»⁴.

Από την άλλη, δεν έχουν σχέση με τον Μαρξισμό-Λενινισμό οι επικλήσεις για ειρηνική συνύπαρξη σοσιαλισμού-καπιταλισμού. Πώς είναι δυνατόν να βαδίζουν στην εξομάλυνση οι σχέσεις δυο ιστορικά ασυμβίβαστων συστημάτων. Πάνω απ'ο μια δεκάδα στρατοί είχαν εισβάλει στην Ρωσία, την περίο-

δο μετά την σοσιαλιστική επανάσταση, για να την πνίξουν στο αίμα, διότι ήξεραν ότι η ύπαρξη μιας και μόνο

σοσιαλιστικής χώρας απειλούσε θανάσιμα τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Ήταν το παράδειγμα που, αργά ή γρήγορα, θα ακολουθούσε η εργατική τάξη του κόσμου ολόκληρου.

Όταν η στριμωγμένη και οικονομικά χρεοκοπημένη σοσιαλιστική Ρωσία είχε αναγκαστεί να συνάψει κάποιες εμπορικές σχέσεις με τον καπιταλισμό, ο Λένιν είχε αναγκαστεί να ξεκαθαρίσει κατα πόσο υπήρχαν δυνατότητες ειρηνικής συνύπαρξης με τον καπιταλισμό:

«... Τώρα περάσαμε από τον πόλεμο στην ειρήνη, μα δεν ξεχάσαμε πως θα γυρίσουμε πάλι στον πόλεμο. Όσο καιρο θα υπάρχουν ο καπιταλισμός και ο σοσιαλισμός δεν μπορούν να ζήσουν ειρηνικά: τελικά θα νικήσει ή ο ένας ή ο άλλος. Θα ψάλλει κανείς την

νεκρώσιμη ακολουθία ή της Σοβιετικής Δημοκρατίας ή του παγκόσμιου καπιταλισμού. Πρόκειται λοιπόν για μια αναβολή του πολέμου. Οι καπιταλιστές θα αναζητήσουν αιτίες για να πολεμήσουν»⁵.

Σωτήρης Βλάχος

1. Λένιν: Άπαντα, τόμος 16 σελ. 78
2. Λένιν: Σοσιαλισμός και πόλεμος
3. Λένιν: Κράτος και επανάσταση
4. Λένιν: Σοσιαλισμός και πόλεμος
5. Λένιν: Άπαντα, Τόμος 42, σελ. 78

Απολύσεις στον Μπάτα

Παράνομα η πολυεθνική εταιρεία παπουτσιών ΒΑΤΑ απολύει 34 εργάτες με άμεση προέκταση άλλους 40.

Μετα από 30 σχεδόν χρόνια απομύζησης του ιδρώτα του Κύπριου υποδηματεργάτη, το πολυεθνικό κεφάλαιο τον πετά στο δρόμο της ανεργίας. Οι απολύσεις στον ΒΑΤΑ πρέπει να τες δούμε μέσα από την συνολική εικόνα της κρίσης που μαστίζει την οικονομία και βιομηχανία.

Όπως αναλύσαμε και άλλες φορές, οι εργοδότες αφού δεν μπορούν να κτυπήσουν τα μεροκάματα και τα κερτήματα των εργαζομένων σε καταμέτωπο επίθεση, θα ακολουθήσουν την μέθοδο των απολύσεων.

Σήμερα ένας εργάτης του ΒΑΤΑ των £40-£60 περίπου τη βδομάδα είναι πολύ δύσκολο να βρει άλλο δουλειά με το ίδιο μεροκάματο. Οι συντεχνίες πρέπει να αντιμετωπίσουν τες απολύ-

σεις στον ΒΑΤΑ δυναμικά. Δεν πρέπει να περάσει ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ. Αν η εταιρεία εμφανίζεται με προβλήματα, να ανοίξει τα βιβλία της για να δουν όλοι οι εργαζόμενοι που πήγαν τα εκατομμύρια κέρδη που βγάζει.

Να μην γίνει το ΒΑΤΑ προβληματική επιχείρηση. Η λύση δεν είναι οι απολύσεις. Να παλαίψουμε για λιγώτερες ώρες δουλειάς με το ίδιο μεροκάματο και αν η εταιρεία δεν μπορεί να συνεχίσει την λειτουργία της κάτω από την πολυεθνική διεύθυνση, να μπει κάτω από κρατικό ή εργατικό έλεγχο. Οι εργάτες στον ΒΑΤΑ δεν είναι μόνοι.

Χρειάζονται σαφτό το δύσκολο αγώνα η συμπαράσταση όλου του κλάδου της υπόδηση και ολόκληρου του κινήματος.

Σύγκρουση στην ένδυση

Η επιμονή των εργοδοτών ένδυσης να παραχωρήσουν αφέξεις μόνο 3% για ανανέωση της σύμβασης, οδήγησε τες διαπραγματεύσεις σε αδιέξοδο. Οι εργοδότες εκμεταλεύονται την συμφωνία Μουσιούττα με τες συντεχνίες των οικοδόμων και την χρησιμοποιούν όπως θέλουν.

3% αφέψη που παραχωρούν σήμερα είναι ψίχουλα για τους εργαζόμενους στην ένδυση που αμείβονται με μισθούς πείνας, μέσα σε συνθήκες εντατικοποιημένης δουλειάς.

Το μόνο το οποίο σκέφτονται οι εργοδότες στην ένδυση είναι η διατήρηση των κερδών τους. Αν οι εργοδότες επιμένουν, στις 4 του Μάη που προκηρύχθηκε γενική απεργία στον κλάδο θα νοιώσουν τη δύναμη του εργάτη.

=1η ΜΑΗ=

1η του Μάη 1886 - 1η του Μάη 1987...Ο ΙΔΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..

Θα συνεχίζεται όσο η κοινωνία παραμένει ταξική. Θα συνεχίζεται όσο η καπιταλιστική οικονομία μέσα από τις αντιφάσεις της δημιουργα στον εργαζόμενο την ανάγκη να βγει στο δρόμο να διεκδικήσει αυτά που δικαιωματικά του ανήκουν. Θα συνεχίζεται όσο τούτη η ίδια οικονομία τον εμποδίζει να μπει στο εργαστάσιο και να ελέξει τα μέσα και το προϊόν της εργασίας του.

Αναμφισβήτητα το ίδιο επίκαιρο τώρα όπως και τότε η αναγκαιότητα για δυναμική κινητοποίηση των εργατικών μαζών για τις καθημερινές βραχυπρόθεσμες διεκδικήσεις, στη βάση πάντα ενός μακροπρόθεσμου ολοκληρωμένου προγράμματος, για την οριστική ανατροπή του συστήματος και την κατάργηση της παραγωγικής αναρχίας και ταξικής σύγκρουσης. Σήμερα 101 χρόνια από χτες, οι ίδιες αιτίες που βάζαν το απεργιακό πλακατ και το διεκδικητικό σύνθημα στα χέρια και στο στόμα των συντρόφων του Σικάγο, παραμένουν το ίδιο προκλητικές.

Η εργατική τάξη, εδώ μα και παγκόσμια, συνεχίζει να είναι ο μόνιμος στόχος στις βολές του κεφαλαίου.

Στην Ισπανία την πετούν μαζικά στο χωματόδρομο της ανεργίας, στη Γαλλία της φορτώνουν τα καπιταλιστικά τους χαντακώματα στην πλάτη, εξαναγκάζοντας την σε μέτρα λιτότητας, στην Ελλάδα της παγοποιούν τους μισθούς και της ανατινάζουν το βιοτικό επίπεδο στον αέρα, στην Τουρκία την ποδοπατούν και απομυζούν ασύστολα βυθίζοντας την στο βούρκο της πείνας, του σκοταδισμού και της αμάθειας, στην Κύπρο ακονίζουν τα δόντια για να της καταβροχθίσουν την ΑΤΑ και παίρνουν φόρα να της πασάρουν τα οικονομικά τους αδιέξοδα κατακούτελα. ΠΑΝΤΟΥ...ΚΟΙΝΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΠΟΥ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ...

Η ίδια αυτή τάξη όμως, με τη συνειδητή αφυπνισμένη και την αγωνιστικότητα ενισχυμένη από την πείρα των συντονισμέ-

νων επιθέσεων ενάντια της και με ορόσημο τους αναρίθμητους αγώνες και επιτεύγματα που προηγήθηκαν, εξοπλίζει την τακτική και στρατηγική της με τη γνώση και την πράξη των κινητοποιήσεων του παρελθόντος.

Των κινητοποιήσεων που της έχουν αποφέρει σημαντικά κέρδη και την έχουν οδηγήσει στην κατάκτηση ζωτικών ωφελημάτων όπως το οκτώωρο, το ανεργιακό επίδομα, τα ταμεία κοινωνικών ασφαλίσεων, συντάξεως και προνοίας, την τιμαριθμική αναπροσαρμογή.

Η ίδια αυτή τάξη δυναμωμένη και οργανωμένη τούτη τη στιγμή όσο καμμία άλλη, κατευθύνει τον αγώνα της μέσα από τα μαζικά της κόμματα και οργανώσεις. Παράλληλα μέσα από την καθημερινή τριβή της με την καπιταλιστική πραγματικότητα οδηγείται αναπόφευκτα στο συμπέρασμα πως προστασία και ολοκλήρωση των μέχρι σήμερα κατακτήσεων προσφέρει μόνο η κατάργηση του ίδιου του καπιταλισμού.

Η φετινή πρωτομαγιά βρίσκει το κυπριακό εργατικό κίνημα μπροτα σε νέες σημαντικές εξελίξεις.

Το κεφάλαιο έχει δείξει τες διαθέσεις του να κτυπήσει τες κατακτήσεις και τα ωφελήματα των εργαζομένων. Έχει μεταθέσει τη μάχη για το 1988, μετα τις προεδρικές εκλογές, που ανάλογα με το αποτέλεσμα θα πράξει αναλόγως.

Αν εκλέξει και πάλι μια δεξιά κυβέρνηση είναι σίγουρο ότι θα εφαρμόσει πολιτική λιτότητας, υπακούοντας στα συμφέροντα του κεφαλαίου που εκπροσωπεί.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι προεδρικές του 1988 αποτελούν σταθμό στην Ιστορία του εργατικού κινήματος.

Είναι η ώρα του κοινού υποψηφίου της αριστερας, βασισμένη αυτή η υποψηφιότητα πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για να βάλουμε τέρμα στη διακυβέρνηση της δεξιάς.

Δυστυχώς οι ηγεσίες των αριστερων

κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ δεν έχουν πάρει τα μηνύματα των καιρών. Οι πολιτικές τους επιλογές προετοιμάζουν ξανά το δρόμο για τη νίκη της δεξιάς.

Μόνο μια αριστερή κυβέρνηση μπορεί να δώσει τα ταξικά μηνύματα και στους εργάτες Τ/Κύπριους, που σήμερα αγωνίζονται ενάντια στο βοναπαρτιστικό καθεστώς του Ντενκτας, για κοινό αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό - ιμπεριαλισμό, για σοσιαλιστική λύση στο Κυπριακό.

Η μνήμη των χιλιάδων εργατών που τιμούμε φέτος μας επιβάλλουν το καθήκον να μην χαθεί αυτή η ευκαιρία.

Οι χτεσινι και προχτεσινι μάστορες των δεκάδων πρωτομαγιών μας έφεραν μέχρι εδώ. Δικός μας νομοτελειακά επιβλημένος στόχος η συνέχιση της πορείας τους που θα μας φτάσει στο τέρμα. Στο σοσιαλισμό.

- ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΑΣ
- ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΚΤΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ
- ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΞΙΑ
- ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ Ε/Κ και Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Νατάσα

Οι Τ/Κύπριοι εργάτες ενάντια στην εκμετάλλευση

Οι τελευταίοι 2-3 μήνες υπήρξαν κρίσιμοι για το Τουρκοκυπριακό εργατικό κίνημα. Ήταν μια περίοδος αγώνων, διαμαρτυριών, απεργιών. Αυτοί οι αγώνες κορυφώθηκαν με το μεγάλο κοινό συλλαλητήριο των κομμάτων της αριστερας στις 11 Απριλίου. Αρχισαν με την μεγάλη απεργία διαρκείας στο εργοστασιακό σύμπλεγμα «Χόλνινγκ». Σε όλους αυτούς τους αγώνες το εθνικό θέμα βρέθηκε σε δεύτερη μοίρα. Αυτοί είναι αγώνες ενάντια στην αύξηση των τιμών, ενάντια στην εκμετάλλευση, ενάντια στην καταπίεση του Ντενκτας, ενάντια στα οικονομικά μέτρα του Οζαλ.

Πριν από το συλλαλητήριο, που οργανώθηκε στην πλατεία Ατατούρκ, προηγήθηκε κοινή διακήρυξη των τριών κομμάτων της αντιπολίτευσης. Τα κόμματα Σ.Τ.Ρ. - Τ.Κ.Ρ. - Α.Η.Ρ. σε κοινή τους σύσκεψη προώθησαν θέσεις ενάντια στην καταδίωξη των συνδικατών, τη φήμιση των κομμάτων, την καταπίεση των μαζών. Κατάγγειλαν την κομματικοποίηση του κράτους,

υποστήριξαν την ελεύθερη ψηφοφορία και τόνισαν ότι πρέπει να εμποδιστεί η προσπάθεια της δεξιάς να βάλει φραγμό στη λειτουργία της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Η πολιτικοποίηση της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης προχωρά με ένα πολύ γοργο ρυθμό. Η ανικανότητα της δεξιάς να προσφέρει λύσεις που θα οδηγήσουν έξω από το οι-

κονομικό αδιέξοδο, η ανικανότητα της να ανεβάσει το βιοτικό επίπεδο και να προσφέρει βασικές υπηρεσίες στους Τ/Κ, έχει οδηγήσει την εργατική τάξη στο ξεσηκωμό. Για να προστατεύσει τα οικονομικά της συμφέροντα η δεξιά του Ντενκτας οδηγήθηκε στο να καταπιέσει ακόμα πιο σκληρά τες βασικές ελευθερίες. Αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα οδηγήσει σε μεγαλύτερες συγκρούσεις.

Βρισκόμαστε πραγματικά σε μια ιστορική περίοδο του εργατικού κινήματος Τ/Κ. Για ακόμα μια φορά υπάρχει έντονα η τάση για ενιαίο μέτωπο της αριστερας, με στόχο το κέρδιμα της εξουσίας. Ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοπολιτευθερωπικού κόμματος Μουσταφά Ακιντζί, μιλώντας στο συλλαλητήριο είπε

μεταξύ άλλων και τα παρακάτω:

«... το συλλαλητήριο απέδειξε ότι, με τη συνεργασία, οι προοδευτικές δημοκρατικές δυνάμεις μπορούν να φτάσουν μέχρι την εξουσία...»

Ακόμα και οι ρεφορμιστές Τ/Κ ηγέτες είναι αναγκασμένοι, κάτω από την πίεση και τη διάθεση της εργατικής τάξης για ανατροπή του καπιταλισμού, να σπρώχνονται σε αυτού του είδους τες δηλώσεις.

Παρ' όλες τες δραματικές εξελίξεις που διαδραματίζονται στο Βορρα, στον Ε/Κ Νότο η πληροφόρηση είναι μηδαμινή. Τα Ε/Κυπριακά μέσα μαζικής ενημέρωσης αρκούνται να αναφέρουν στα πεταχτά τα συνταρακτικά γεγονότα χωρίς να κάνουν την παραμικρή ανά-

λυση.

Το κέρδιμα της εμπιστοσύνης της Τ/Κ εργατικής τάξης, ο κοινός αγώνας των Τ/Κ με τους Ε/Κ, μπορούν μόνο να γίνουν με την πρακτική υποστήριξη των Ε/Κ εργαζομένων προς τους Τ/Κ.

Χωρίς αυτό τον όρο, συνθήματα όπως η «επιναπροσέγγιση» και η «φιλία Ε/Κ και Τ/Κ» παραμένουν χωρίς καμμία έννοια. Τα αριστερά κόμματα και οι συντεχνίες στο Νότο θα πρέπει όχι μόνο να βγάζουν ανακοινώσεις αλλά να δείξουν πρακτικά την υποστήριξη τους με παρόμοιους αγώνες στο Νότο.

Ένας βασικός λόγος της δημιουργίας του Εθνικού θέματος ήταν τα συγκρουόμενα οικονομικά συμφέροντα της Ε/Κ και Τ/Κ αστικής Τάξης. Αυτά

εξακολουθούν να είναι εμπόδιο στη λύση του. Τα κοινά συμφέροντα της Ε/Κ και Τ/Κ εργατικής τάξης είναι μια σημαντική βάση για τον παραμερισμό αυτού του προβλήματος.

Φτάνει οι αγώνες των Τ/Κ εργατών να γίνουν αγώνες των Ε/Κ εργατών και αντίστροφα.

Σήμερα ένα χρόνο πριν τες εκλογές στο Νότο, το συλλαλητήριο στην Πλατεία Ατατούρκ, οι αγώνες της Τ/Κ εργατικής τάξης, η ενότητα της Τ/Κ αριστερας σαν απαραίτητος όρος για το κέρδιμα αυτών των αγώνων, θα πρέπει να οδηγήσουν και την Ε/Κ αριστερα και τα κόμματα της ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ, σε ένα κοινό μέτωπο για κέρδιμα της εξουσίας.

Ν. Ανδρέου

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΣΥΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΑ Όχι στη διάσπαση των αγώνων

Η απεργία των εργατών γης στα αγροκτήματα και τα συσκευαστήρια, που ξεκίνησε στις 27.3.87, ήταν η πιο σημαντική για φέτος βιομηχανική σύγκρουση με κύρια χαρακτηριστικά την οργανωμένη επίθεση της εργοδοσίας από την μια - οι εργοδότες έχουν οργανωθεί για πρώτη φορά σε σύνδεσμο - και από την άλλη την αποφασιστική κινητοποίηση των εργατών.

Μπροστά στην άρνηση των εργοδοτών να δώσουν αυξήσεις πάνω από 3%, τη στιγμή που είχαν κέρδη εκατομμυρίων, η απόφαση των συντεχνιών για συντονισμένο αγώνα ήταν σωστή και αναγκαία. Οι συλλογικές συμβάσεις έληξαν από τον Οχτώβριο του 86 ενώ η περίοδος μαζέματος εσπεριδοειδών τελείωνε πολύ σύντομα.

Οι εργάτες είχαν από την αρχή έντονη διάθεση για αγώνα, «μέχρι τελικής πτώσης της εργοδοσίας», και ολοκληρωμένες εισηγήσεις για κλιμάκωση της απεργίας τους. Τέτοια μέτρα ήταν, το κλείσιμο σε συμπράξεις των λιμενεργατών και των αχθοφόρων στα αεροδρόμια και η δημιουργία απεργιακών ταμιείων. Στο αγρόκτημα Λανίτη οι εργάτες ήταν έτοιμοι να διεκδικήσουν τα απεργιακά μεροκάματα και ναβάλουν αίτημα μείωσης των ωρών εργασίας.

Πίσω απ' όλη αυτή την διάθεση για αγώνα υπήρχε η γνώση των περάσιμων κερδών που βγάζουν οι κεφαλαιοκράτες σε βάρος των εργατών. Οι εργάτες μας είπαν ότι τα κέρδη του Λανίτη ήταν περίοι ενά-

μα, με εξαίρεση την περίπτωση του αγροκτήματος Λανίτη, όπου έμπαινε η ασφάλιση των εργατών από τα ατυχήματα που λόγω της φύσης της δουλειάς συμβαίνουν συχνά.

Η απεργία, έχοντας από την αρχή μια τέτοια δυναμική, μπορούσε να κερδίσει όλα τα αιτήματα που έμπαιναν, ακόμα και την πλήρωση των απεργιακών μεροκαμάτων. Παράλληλα μέσα από την απεργία οι εργάτες μπορούσαν να αγωνιστούν για να βελτιώσουν τις συνθήκες δουλειάς - τους, κάτι που οι συντεχνίες δεν έβαλαν σαν αίτη-

«Σε δουλειά που χρειάζονται 10 άτομα διεύθυνση αφήνει 5, και όσο περνά ο καιρός η κατάσταση χειροτερεύει. Αντι να αυξήσει το προσωπικό, μας καταπιέζει.»

«Χρειάζονται 10 Lift και έχουν αφήσει μόνο 4 με αποτέλεσμα να μην προλαβαίνουν την δουλειά. Οι οδηγοί των lift εργάζονται σε κλειστούς χώρους με αποτέλεσμα να αναπνέουν συνέχεια καυσάερα με όλα τα αρνητικά για την υγεία τους αποτελέσματα.»

Εισηγήθήκαμε να φέρουν ηλεκτρικά lift αλλά η διεύθυνση αρνείται.»

Απ' ό,τι μας είπαν οι εργάτες στο Φασούρι

«Είμαστε οι πιο χαμηλόμισθοι εργάτες. Ούτε 13ον έχουμε ούτε φιλοδώρημα. Η δουλειά μας είναι εποχιακή. Από τον Οχτώβριο μέχρι τον Απρίλη και μετά κλωτσοσκούφι». «Δεν υπάρχει ασφάλεια στην δουλειά. Μας αναγκάζουν να καθαρίζουμε τα μηχανήματα ενώ εργαζόμαστε, πράγμα πολύ επικίνδυνο. Δύο εργάτριες που χτύπησαν δεν πήραν καμία αποζημίωση. Ούτε τα μεροκάματα για την περίοδο που δεν μπορούσαν να εργαστούν.»

Εργάτριες στο Σπίρου Αναστασίου «Σε 20 χρόνια κάναμε 10 απεργίες πολλές από αυτές παράνομες (παρα την θέληση της Συντεχνίας) και κερδίσαμε. Φέτος που ήταν και η συντεχνία μαζί μας χάσαμε. Ούτε τα μεροκάματα που χάσαμε στην απεργία δεν θα πάρουμε.»

Εργάτης του Αγροκτήματος Λανίτη

ξεκίνησε με όλους τους εργάτες μαζί οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ προχώρησαν στην διάσπαση-της. Η ΠΕΟ, που εκπροσωπεί όλους τους εργάτες Φασουρίου, έβαλε τη συμφωνία για έγκριση αφού μεταφέρει τους εργάτες στο οικημα-της στη Λεμεσό.

Η συμφωνία εγκρίθηκε σχετικά εύκολα από τους εργάτες του Φασουρίου γιατί ήταν ικανοποιητική γι' αυτούς η αύξηση που έπαιρναν αλλά και γιατί οι συντεχνίες δεν τους έδωσαν καμία προοπτική, καμία καθοδήγηση, για το επικίνδυνο να διαδημοσυργείτο όσον αφορά τα αιτήματα των εργατών του Λανίτη, που θα έμεναν μόνο στην απεργία.

Είμαι οι εργάτες αυτοί που έβλεπαν μπροστά τους

Απεργιοι στο αγρόκτημα Φασουρίου.

συσκευαστήριου - κάλεσε τους εργάτες του Αγροκτήματος Λανίτη να τους αναγγείλει την ύπαρξη αδιέξοδου και τους ζήτησε να αποφασίσουν αν θα συνεχίσουν ή όχι. Παρ' όλα αυτά οι εργάτες αποφάσισαν να συνεχίσουν την απεργία δίνοντας έμφαση στο αίτημα για ασφάλιση-τους έναντι ατυχημάτων.

Η ηγεσία της ΣΕΚ όμως ήταν ολοφάνερα ενάντια στην συνέχιση της απεργίας. Οι ηγέτες της ΣΕΚ άφησαν τους εργάτες χωρίς καθοδήγηση, χωρίς προοπτικές και κατέβηκαν η ώρα 12.00 το μεσημέρι της Δευτέρας για να τους δώσουν το τελειωτικό κτύπημα, να τους πείσουν να επιστρέψουν πίσω στις δουλειές τους. Αυτό το πέτυχαν αφού απογοητεύσαν τους εργάτες ακόμα περισσότερο, λέγοντας τους ότι η απεργία δεν θα πετύχει μια και μεσολαβεί το Πάσχα ενώ πολύ σύντομα τελειώνει η περίοδος μαζέματος των εσπεριδοειδών. Όσο για τα αιτήματα τους υπαγόχθηκαν ότι θα διαπραγματευτούν με τη διεύθυνση.

Η ΣΕΚ που εκπροσωπεί το σύνολο των εργατών του Λανίτη ακολούθησε παρόμοια διασπαστική πολιτική. Έτσι αφού έατελε τις ενέργειες τους συσκευαστήριου Λανίτη να ξεκινήσουν δουλειά - φέροντας σαν δικαιολογία την ξεχωριστή σύμβαση που υπάρχει για τους εργάτες του

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση και το γεγονός ότι η απεργία ήταν απογοητευμένη, η Σοσιαλιστική Έκφραση, που παρακολουθούσε από κοντά την απεργία κινήθηκε δραστικά

για να δώσει προοπτικές και διέξοδο στους εργάτες. Με φυλλάδιο συμπράξεσης προς τους εργάτες του αγροκτήματος Λανίτη, που κυκλοφόρησε την Δευτέρα 6.4.87, σε όλους τους εργάτες των αγροκτημάτων Λανίτη, Φασουρίου και των συσκευαστηρίων Σπίρου Αναστασίου, ανέλυε ότι ήταν λάθος η απόρριψη των εργατών του Λανίτη από τους υπόλοιπους εργαζομένους και ότι η συνέχιση της απεργίας θα ήταν δύσκολη με άλλα όχι αδύνατη. Καλούσε επίσης τους εργάτες Λανίτη να κρατήσουν επαφή με τα άλλα αγροκτήματα και συσκευαστήρια και αν οι εργοδότες συνέχιζαν την αρνητική τους στάση να κατέβουν ξανά όλοι μαζί στην απεργία ενωμένοι.

Το φυλλάδιο συνάντησε την αντίδραση των ηγεσιών των συντεχνιών που κατηγορήσαν την Σοσιαλιστική Έκφραση σαν διασπαστική. Τους απαντούμε ότι διασπαστική δεν είναι η Σοσιαλιστική Έκφραση που καλούσε σε ενότητα όλους τους εργάτες για διεκδίκηση των αιτημάτων τους, αλλά η πολιτική των συντεχνιών που με την δικαιολογία των ξεχωριστών συμβάσεων διάσπασε την απεργία που ξεκίνησε με όλους τους εργάτες μαζί - σε υψηλόμισθους και χαμηλόμισθους, σε εργάτες

αγροκτημάτων και εργάτες συσκευαστηρίων. Παρα τις ποικίλες αντιδράσεις των συντεχνιών, η Σοσιαλιστική Έκφραση κέρδισε την εκτίμηση των εργατών γι' αυτό το κείμενο ενόπτις που έχει κάνει.

Στην συνέλευση που έγινε, οι ηγέτες της ΣΕΚ προσπάθησαν να συγκαλύψουν την ανεργαστική στάση τους, επικαλούμενοι «τους σκληρούς αγώνες που κάνουν μέσα στα γραφεία» με τους εργοδότες μια και οι εργατικές σχέσεις οξύνονται συνέχεια». Ακόμα αναφέρθηκαν στις συγκρούσεις για τον τιμάρθρο μεταφέροντας έτσι στους εργάτες το μήνυμα πως «πρέπει να μας ανεχθείτε για να μη χάσετε τον τιμάρθρο». Οι εργάτες όμως μέσα από αυτή την απεργία έχουν βγάλει τα δικά τους συμπεράσματα.

Η προστασία των εργατικών κατακτήσεων και η διεκδίκηση των αιτημάτων δεν πετυχαίνονται μέσα από υποχωρήσεις προς το κεφάλαιο και την εργοδοσία, δεν πετυχαίνονται μέσα από την κινδυνολογία. Κερδίζονται μέσα από την ενότητα του εργατικού κινήματος σε μια ακαταμάχητη δύναμη ενάντια στις απειλές και τα σχέδια των εργοδοτών.

Πανίκος Σολωμού

ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΕΣ Λύση δεν είναι η ανεργία

Στις 26 του Μάρτη 1987 αναβλήθηκε για άλλη μια φορά η συνάντηση ανάμεσα στους συντεχνίες, τους εκπροσώπους της κυβέρνησης και του Συνδέσμου Ναυτικών Πρακτόρων, για το θέμα της εγγυημένης απασχόλησης των λιμενεργατών. Οι λιμενεργάτες προχώρησαν σε 2ωρη στάση εργασίας στις 15 του Απρίλη.

Το πρόβλημα είναι λίγο-πολύ γνωστό. Πέρα από τους λιμενεργάτες Α' λίστας που έχουν εγγυημένη απασχόληση - για το λιμάνι Λεμεσού είναι 80 - οι υπόλοιποι 300 εργάζονται όταν έχει δουλειά. Με την εισαγωγή νέας τεχνολογίας και με την πτώση του εμπορίου, το πρόβλημα έχει γίνει πολύ πιο οξύ. Είναι χαρακτηριστικό ότι πέσει οι λιμενεργάτες Β' λίστας είχαν εργαστεί κατά μέσο όρο 55 μεροκάματα. Είναι αρκετές οι περιπτώ-

ση. Το να περιμένουμε λοιπόν από τον σύνδεσμο των πρακτόρων και την κυβέρνηση που τους εκπροσωπεί να δείξουν καλή θέληση είναι ευσεβοπισθιασμός και δεν οδηγεί πουθενά αλλού παρα στην παράδοση των όπλων χωρίς μάχη. Αυτό είναι που έχει συμβεί, σ' ένα βαθμό, μέχρι τώρα. Η τελευταία εισήγηση των συντεχνιών είναι να μειωθεί ο αριθμός των λιμενεργατών κατά 1/3,

και όποτε έχουν δουλειά να παίρνουν έκτακτα από την Β' λίστα. Θα πληρώνουν πολύ περισσότερα αν γίνει ενιαία λίστα και θα αναγκαστούν να πληρώνουν τακτικά γύρω στους 200-250 λιμενεργάτες (αριθμός απαραίτητος για την ομαλή λειτουργία του λιμανιού). Ο μόνος τρόπος για να λυθεί το πρόβλημα της ανεργίας είναι με την μείωση των ωρών εργασίας χω-

Από την πρόσφατη 2ωρη στάση εργασίας των λιμενεργατών. Μόνο η πάλη για μειωμένο ωράριο εργασίας μπορεί να λύσει το πρόβλημα και όχι οι απολύσεις.

σεις που περνούν και δεκαπέντε μέρες για να δουλέψουν.

Μετά από κινητοποιήσεις που είχαν κάνει παλιότερα κατάφεραν να πάρουν ψήφουλα σαν ανεργιακό, που το δικαιούνται, μόνο όταν το βδομαδιακό τους είναι λιγότερο από £18.

Οι λιμενεργάτες είναι απογοητευμένοι όχι μόνο από την οικονομική-τους κατάσταση αλλά και από την αδυναμία των συντεχνιών να δώσουν ουσιαστική λύση στο πρόβλημα.

Οι συντεχνίες βλέπουν την επίλυση του προβλήματος μέσα από συζητήσεις και βασίζονται στην καλή θέληση των εργοδοτών της κυβέρνησης. Αυτός είναι ο κύριος λόγος για τον οποίο αποτύχουν μέχρι σήμερα να δώσουν ουσιαστική λύση στο πρόβλημα.

Το πρόβλημα των λιμενεργατών είναι πρόβλημα ανεργίας και συγκρουόμενων συμφερόντων και σαν τέτοιο πρέπει να αντιμετωπισθεί. Η ανεργία είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος με τον οποίο το κεφάλαιο κτυπά την εργατική τά-

αφου δώσουν σ' αυτούς που θα αποχωρήσουν επί πλέον αποζημιώσεις. Στην ουσία οι συντεχνίες έχουν απογοητεύσει τους εργάτες σε τέτοιο βαθμό ώστε να βλέπουν την αποχώρησή τους από το επάγγελμά τους σαν λύση. Αυτό όμως δεν είναι λύση του προβλήματος, είναι επισημοποίηση της ανεργίας, σε μια περίοδο που η ανεργία πιο γενικά αυξάνει με σημαντικούς ρυθμούς.

Από την άλλη πλευρά, τα συγκρουόμενα συμφέροντα μεταξύ Αρχής Λιμενών, σαν του κρατικού φορέα στα λιμάνια, και του συνδέσμου ναυτικών πρακτόρων, σαν ιδιότη εργοδότη των λιμενεργατών, διαιωίζουν το πρόβλημα.

Η Αρχή Λιμενών επενδύει εκατομμύρια λίρες για εξοπλισμό που τον εκμεταλλεύονται οι ιδιώτες ναυτικοί πράκτορες, που δημιουργούν την ενιαία λίστα για όλους τους εργάτες γεγονός που θα δώσει οριστικό τέλος στο πρόβλημα τους, για να μπορέσει να εφαρμοστεί το μειωμένο ωράριο εργασίας με τον ίδιο μισθό.

Άνεργοι Νοσοκόμεοι και ελλείψεις στα Νοσοκομεία

Το Υπουργείο Υγείας, στες εφημερίδες και στα άλλα μέσα μαζικής ενημέρωσης, κομπάζει για ψηλά επίπεδα υγείας στην Κύπρο, ότι οι συνθήκες έχουν βελτιωθεί και ότι σε σύγκριση με άλλες χώρες είμαστε πρώτοι στην παροχή ιατρικών υπηρεσιών. Τα γεγονότα όμως διαψεύδουν τους ισχυρισμούς του υπουργείου, βγάζοντας στην επιφάνεια την ελλειψή νοσηλευτικού προσωπικού στα νοσοκομεία μας.

Πρόσφατα είδαμε την απεργία στο Μακάριο νοσοκομείο λόγω της πληθώρας των ασθενών που εισήχθηκαν και την ελλειψή επαρκούς νοσηλευτικού προσωπικού για την κάλυψη των αναγκών. Η κυβέρνηση όμως, αντι να κτυπήσει στη ρίζα του του κακού, με το να προσλάβει μόνιμο προσωπικό για την κάλυψη των αναγκών του νοσοκομείου, δίνει εντολές οι ασθενείς να εξεργάζονται πιο χωρίς από την καθορισμένη μέρα, με αποτέλεσμα την μη κανονική περίθαλψη τους. Η καιροσκοπική αντιμετώπιση του προβλήματος από μερικούς της κυβέρνησης, με την πρόσληψη 15

Ένα οι νοσοκόμοι απεργούν για επάνδρωση θέσεων.

ελλείψεις προσωπικού. Έδω υπάρχουν δεκάδες απόφοιτοι της νοσηλευτικής σχολής που περιμένουν διορισμό εδώ και 2-3 χρόνια. Οι φοιτητές της νοσηλευτικής σχολής αποτελούν τον πέμπτο τμήμα της άμαξας για την κυβέρνηση. Ενώ κατά τη διάρκεια της φοίτησής τους στη σχολή χρησιμοποιούνται για να καλύπτουν τις ανάγκες του Γενικού Νοσοκομείου, του Μακαρίου και του Ψυχιατρικού, όταν τελειώσουν τους σπουδές τους, μπαίνουν στην ανεργία.

Οι απόφοιτοι της νοσηλευτικής ορκίζονται... άνεργοι.

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε τους φοιτητές για πρακτική εξάσκηση μεν, αλλά κύρια έχει στη διάθεσή της συνέχεια φτηνά εργατικά χέρια, που καλύπτει τις ανάγκες της πόλης σε συνεχή βάση και γίνονται στα χεράκια των νοσοκομείων. Πέρσι οι φοιτητές μέσα από 15μερη απεργία τους, απαίτησαν από την κυβέρνηση κατωχέρωση του επαγγέλματος του νοσοκόμου και να προσλαμβάνονται στις κλινικές ειδικευμένοι νοσοκόμοι. Οι

άνεργοι νοσοκόμοι μπορούν έφκολα να απορροφηθούν από τες κλινικές.

Όμως και η κυβέρνηση και οι κλινικάρχες βλέπουν τους απόφοιτους νοσοκόμους σαν φτηνά εργατικά χέρια για να κερδοσκοπούν. Προσλαμβάνουν νοσοκόμους με μισθούς πείνας, που αναγκάζονται εκτός από τα νοσηλευτικά τους καθήκοντα να ασχολούνται με το μαγειρέμα, το καθαρίσμα, τα τηλεφωνα. Γιαυτό μεγάλος αριθμός απόφοιτων αντι να ζητήσουν δουλειά και να τους εκμεταλλεύονται οι κλινικάρχες, παραμένουν άνεργοι ή βρίσκουν δουλειά σε τομείς της βιομηχανίας.

Το πρόβλημα της επάνδρωσης των νοσοκομείων και των κλινικών θα λυθεί μόνο όταν λειψεί από τη μέση το ζήτημα του κέρδους.

κλινικές, για να μπορέσουν να διεκδικήσουν τη σωστή επάνδρωση των νοσοκομείων και των κλινικών.

Στα νοσοκομεία, το νοσηλευτικό προσωπικό είναι οργανωμένο σε συντεχνία που υπάγεται στην ΠΑΣΕΓΑΥ. Όμως ο φόβος που υπάρχει για φακέλλωμα, με τον κίνδυνο μη παραγωγής, δένουν τα χέρια του προσωπικού να μην διεκδικά δυναμικά τα δικαιώματά τους. Τα αντιδραστικά φακέλλωματα της κυβέρνησης χρειάζεται να τα διαλύσουμε. Θα διαλυθούν μόνο με αγώνα, με κύριο συμπαραστάτη το πανίσχυρο εργατικό κίνημα που κέρδη επηρεάζεται από την λειψή επάνδρωση των νοσοκομείων.

Στες κλινικές η οργάνωση είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Ενώ έχει υπογραφεί μια υποτιπώθηκε σύμβαση μεταξύ των συντεχνιών και του ιατρικού συλλόγου, ο κάθε κλινικάρχης κάνει ότι θέλει. Λόγω του μικρού

αριθμού νοσοκόμων σε κάθε κλινική είναι δύσκολο να οργανωθούν και να αγωνιστούν γιατί η σπάθα της απόλυσης κρέμεται από πάνω τους. Χρειάζεται συντονισμένη δουλειά σε όλες τες κλινικές για αναγνώριση όλων των συντεχνιών. Ακόμα και αν χρειαστεί με δυναμικά μέσα.

Το παράδειγμα του Μακαρίου νοσοκομείου δεν πρέπει να μείνει μισομόνο γεγονός αλλά πρέπει να γίνει η απαρχή του αγώνα για καλύτερες νοσηλευτικές συνθήκες. Ο αγώνας μας για δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη θα μείνει νεκρό γράμμα για όσο καιρο η υγεία του λαού θα στηρίζεται στο κέρδος.

Χρειάζεται αγώνας για να το κερδίσουμε. Οι νοσοκόμοι δεν είναι μόνοι. Έχουν δίπλα τους ισχυρό συμπαραστάτη το εργατικό κίνημα. Ο αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση για την κατάκτηση των δικαιωμάτων μας είναι κοινός. Α.Π.

**ΕΣΣΔ
ΜΕΤΑΡΡΥΜΙΣΕΙΣ
ΓΚΟΡΠΑΤΣΩΦ**

Η κρίση της γραφειοκρατίας

Ένα χρόνο από το 27ο συνέδριο του ΚΚΣΕ και όλοι οι πρωτόποροι εργάτες και κομμουνιστές συγκεντρώνουν την προσοχή τους στις συντελούμενες μεταρρυθμίσεις Γκορπατσώφ στην Σ. Ένωση. Η μετάβαση της ανθρωπότητας στην εποχή του σοσιαλισμού αποδείχτηκε ιστορικά μια οδυνηρή και παρατεταμένη διαδικασία. Η γραφειοκρατία που τρέφεται από τις ρίζες του εργατικού κράτους είναι μια μεγάλη παρένθεση (καθόλου αναγκαία) στην εργατική επίθεση για κατάργηση των τάξεων. Αφτη τη στιγμή στη Σ. Ένωση η πραγματικά συντριπτική κριτική του Γκορπατσώφ ξεσκεπάσει ένα τεράστιο καζάνι διαφθορας που βράζει πάνω από μισό αιώνα, δίνοντας έτσι κάποιες προσωρινες ελπίδες στους εργαζόμενους. Στο παρελθόν κάθε απόπειρα μεταρρύθμισης έφερνε στο προσκήνιο την πολιτική επανάσταση. Κρούτσεφ 1956, Γκομούλκα 1956, Ντούπσεκ 1968. Τότε η γραφειοκρατία είχε κάποια ιστορικά περιθώρια. Σήμερα οι ατμοί του καζανιού δεν μπορούν να ξεθυμάνουν εύκολα. Η πολιτική επανάσταση ξεκίνησε.

Τα Πολωνικά γεγονότα είχαν μια αποφασιστική επίδραση στη συνείδηση του προλεταριάτου. Φανέρωσαν άλλη μια φορά την γιγαντιαία αντίφαση μιας σχεδιασμένης οικονομίας που δεν στηρίζεται στον έλεγχο και την διαχείριση των εργατικών συμβουλίων. Ήταν μια δοκιμή των εκρήξεων που θα ξεσπούσαν σε κάθε γραφειοκρατική οικονομία. Βαρσοβία, Μόσχα, Βελιγράδι, Βουδαπέστη. Η κρίση του σταλινισμού σπρώχνεται σε νέα βάθη. Το ποτάμι δεν γυρνάει πίσω. Μόνο με εμφύλιο πόλεμο μπορεί η γραφειοκρατία να στρέψει την κοινωνία στην εποχή της σταλινικής βαρβαρότητας. Η φιλελεφθεροποίηση, η δημοκρατία κριτική, το χαλάρισμα της λογοκρισίας, η δημοσίευση χιλιάδων επιστολών στον τύπο, δείχνει πόσο αντιγραφειοκρατικό μίσος έχει συσσωρευτεί στα θεμέλια της κοινωνίας. Αν συνεχίζονταν ο ασφυκτικός έλεγχος, η χιονοστιβάδα της Πολωνίας θα κυλούσε μέχρι το Κρεμλίνο.

ΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

70 χρόνια μετά τον Οχτώβρη, οι βασικές κατακτήσεις της επανάστασης παραμένουν ζωντανές και αποτελούν ένα από τους πιο ισχυρούς και ενεργητικούς παράγοντες της παγκόσμιας επανάστασης. 70 χρόνια μετά, αφο το εφιαλτικό κράτος των σαμουράι γραφειοκρατών, των διεφθονών και των ανεξέλεχτων μυστικών υπηρεσιών που καταγγέλει ο Γκορπατσώφ, δεν έχει καμμία σχέση με την εργατική δημοκρατία του Λένιν και του Τροτσκι. Καμμία σχέση με την κομμουνία του Παρισίου παράλληλ την ανωριμότητα τότε της υλικής βάσης για τον σοσιαλισμό. Το 1917 με 3 εκ. πεινασμένους και αμόρφωτους εργάτες μέσα σε 40 εκ. μικροαγορικά νοικοκυριά δεν υπήρχε υλική βάση για την αταξική κοινωνία. Σήμερα το σοβιετικό προλεταριάτο των 140 εκ. είναι το πιο μορφωμένο εκπαιδευμένο και πυκνά συγκεντρωμένο στον κόσμο. Η πείνα και ο αναλφαριθμικός εξαφανίστηκαν ενώ ο ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να επέλθει. Κοντα στο τέλος του 20ου αιώνα δεν υπάρχει κανένας αντικειμενικός όρος που να επιτρέπει την ύπαρξη της γραφειοκρατίας, της κλοπής, της δωροδοκίας, της κομπίνας, των προνομιών. Το σοβιετικό προλεταριάτο μπορεί τώρα να ξεφορτωθεί τον νεκρο βάρος της γραφειοκρατίας και να ανοίξει τον δρόμο για την παγκόσμια σοσιαλιστική ομοσπονδία. Μπορεί τώρα, 70 χρόνια μετά την επανάστασή του, να αμφισβητήσει οριστικά τους σφετεριστές της εργατικής εξουσίας στο κράτος και την οικονομία. Να λοιπόν γιατί ο Γκορπατσώφ δίνει τώρα περισσότερα απ' ό,τι ο Κρούτσεφ το 1956.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ

Οι πρώτοι 20 μήνες της θητείας του Γκορπατσώφ δεν κατάφεραν να κινήσουν τις δυνάμεις στα όποιες θα πατούσαν οι μεταρρυθμιστές για να αντιμετωπίσουν την Μπρεζνιεφική γραφειοκρατία. Οι «πύ-

ρινοι λόγοι» ενάντια στη διαφθορά, οι εκστρατείες ενάντια στον αλκοολισμό δεν ήταν αρκετά για να «σπιρουνιάσουν» τους εργάτες να αφήσουν την παραγωγή. Εδώ, δύο δρόμους μπορούσαν να πάρουν οι εξελίξεις. Η ο Γκορπατσώφ θα έδινε περισσότερα για να προσεταιριστεί πλατιά κοινωνικά στρώματα και να μην αποτύχει η «περεστρόικα» ή η εργατική τάξη θα αναλάμβανε δράση για να υπερασπίσει τα δικαιώματα της στη χώρα που για πρώτη φορά κατάλαβε την εξουσία. Μπροστα στο φάσμα της αποτυχίας του μεταρρυθμιστικού προγράμματος, ο Γκορπατσώφ ξεκίνησε την καμπάνια για την «γκλαζνοστ» — την περίφημη διαφάνεια. Ελεφθερή κριτική σ' όλα τα δημόσια ζητήματα του κράτους με λίγα στοιχεία συμμετοχής των εργατών στις επιχειρήσεις. Αναγκαστικά πλέον τα σκανδαλά, - η διαφθορά και η ανικανότητα της γραφειοκρατίας βγήκαν στην επιφάνεια. Οι εργάτες άρχισαν να νιώθουν την δύναμη τους και να καταλαβαίνουν ότι μπορούν να παίξουν ένα ιστορικό ρόλο έξω από την ενδογραφειοκρατική αναμέτρηση «μεταρρυθμιστών» — Μπρεζνιεφικών.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ

Το καμπανάκι της κρίσης χτυπά. Η γραφειοκρατία δεν έχει την αήλη, την εμπιστοσύνη και την αφοτοποσίθη που είχε παλιά. Οι κομπίνες και οι στατάλες της γραφειοκρατίας απορροφούν περίπου το 30% της εθνικής παραγωγής. Η ΕΣΣΔ δεν μπορεί πια να καλύψει στους ρυθμούς ανάπτυξης του 20% που έπαινε στη δεκαετία του 1930. Ούτε ακόμα μπορεί να προσεγγίσει ρυθμούς του 12% τον χρόνο, τότε στη δεκαετία του '50 που έφκολα ξεπερνούσε κάθε καπιταλιστική δύναμη στο μεσορράνιο της οικονομικής άνθησης. Η σοβιετική οικονομία λαχονιασμένη και με βήματα χελώνας πάνει με δυσκολία ένα 2% ρυθμό ανάπτυξης τα τελευταία χρόνια. Η σταθερότητα που πρόσφερε η ανάπτυξη

Στην κομμουνιστική κοινωνία το κράτος και το χρήμα θα εξαφανιστούν. Το βαθμιαίο σβύσιμο τους πρέπει κατά συνέπεια να αρχίσει στο σοσιαλισμό. Θα μπορούμε να μιλάμε για τον πραγματικό θρίαμβο του σοσιαλισμού μόνο στην ιστορική εκείνη στιγμή που το κράτος θα έχει μετατραπεί σε ένα μισοκράτος και το χρήμα θα αρχίσει να χάνει την μαγική του δύναμη.

Λέων Τρότσκι
(«Προδομένη Επανάσταση»)

στη γραφειοκρατία φτάνει στο τέλος της. Τότε στα χρόνια του μεσοπολέμου το καθήκον της ανάπτυξης της βαρίας βιομηχανίας σε συνθήκες πρωτόγονης οικονομίας, για μια σχεδιασμένη κοινωνία ήταν ένα σχετικά έφκολο καθήκον. Σήμερα όμως αφτη η μοντέρνα πολύπλοκη οικονομία δεν μπορεί

Οι ασκοί του Αϊόλου άνοιξαν. Η κοινωνία δεν ανέχεται άλλο τη γραφειοκρατία.

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΜΙΣΕΩΝ

Πόσο θα μπορούσαν οι μεταρρυθμίσεις να συγκρατήσουν τις ελεγχόμενες προς το παρών κινητοποιήσεις ενάντια στους Μπρεζνιεφικούς;

Ποιος θα μπορούσε να σταματήσει αφο τον ασυγκράτητο χείμαυρο κριτικής και διαμαρτυρίας; Η προνομιοχρα γραφειοκρατική κλίκα που κυβερνά την Σ. Ένωση, ζει με αγωνία την θανάσιμη κρίση της κολλημένη στον τοίχο. Όταν ο γραφειο-

κρατία, που ζουν σαν Αμερικάνοι εκατομμυριοχίοι, δεν μπορούν να εξηγηθούν. Πώς θα δικαιολογούν τώρα τους ψηλούς μισθούς, τις λιμουζίνες, τα ειδικά καταστήματα, τις ειδικές κλινικές, τα ειδικά σχολεία, τα πολυτελή ρεστωραν των γραφειοκρατών; Ηδη Εβρωπαίοι οικιο μόδας βρίσκονται στη Μόσχα για να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες των γυναικών των γραφειοκρατών που πρέπει τώρα να αποκτήσουν δυτικές προδιαγραφές. Τα ακριβα αρώματα και τα μοντελάκια Pierre Gardin που προβάρει η κυρία Γκορπατσώφ για δεκαετίες θεωρούνταν προϊόντα της ιμπεριαλιστικής υποκοιλτοχρας και του Αμερικάνικου τρόπου ζωής. Τώρα δεν είναι. Η τιμωρία που θα πέσει αφο την εργατική τάξη θα είναι ανάλογη με το εγκλημα, τον σφετερισμό και τα προνόμια των γραφειοκρατών.

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ»

Η πολιτική επανάσταση είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για την αναγέννηση της σοβιετικής δημοκρατίας. Η τελική νίκη του σοσιαλισμού πάνω στον καπιταλισμό θα έρθει με την απονέκρωσή του κράτους και την απαλλαγή της κοινωνίας αφο το μολυβενο βάρος της γραφειοκρατίας.

Η Σ. Ένωση είναι μια οικονομία μετάβασης αφο τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό. Η κεντρική αντίθεση αφο του μεταβατικού τύπου οικονομίας βρίσκεται ανάμεσα στη γραφειοκρατία και τον κεντρικό σχεδιασμό. Η γραφειοκρατία στέκεται απόλυτος φραγμός στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας επειδή δεν μπορεί να σχεδιάσει ορθολογικά. Για-

αφο οι μεταρρυθμιστές φωνάζουν: εκσυγχρονισμός - εκδημοκρατισμός. Νιώθοντας την ανάσα της πολιτικής επανάστασης κήρυξαν την «επιστροφή στο Λένιν». Η νομιμοποίηση όμως της ιδιωτικής εργασίας στο εμπόριο και την βιοτεχνία και οι μίχτες επιχειρήσεις με τα Δυτικά μονοπώλια, η πληρωμή της δουλειάς με το κομμάτι και τα πριμ δεν είναι επιστροφή στο Λένιν αλλα επιστροφή σ' αφο που ο Λένιν χαρακτήρισε «υποχώρηση στον καπιταλισμό». Είναι επιστροφή στη Νέα Οικονομική Πολιτική που εγκαινιάστηκε στα 1920-21 μετα την

Ο Λένιν μιλά σε δημόσια συγκέντρωση εργατών. Η νικηφόρα επανάσταση που καθοδήγησε ο μπολσεβίκος ηγέτης ήταν η εναρκτήρια στιγμή της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

λήξη του εμφυλίου πολέμου και τον τερματισμό της ξένης επέμβασης, μια οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε σε συνθήκες εξάντλησης και ιμπεριαλιστικής περικύκλωσης μιας αδυνατισμένης οικονομίας αφο τους συνεχείς πολέμους. Ο Λένιν τότε προειδοποιούσε ότι ανασυζώνηση της οικονομίας μέσα αφο τις παραχωρήσεις στους έμπορους και τους πλούσιους αγρότες θα ανασυζωνούσε και την γραφειοκρατία. Χαρακτήρισε αφα τα μέτρα σαν προσωρινά, σαν ένα «άλλα με καπιταλιστικά άλογα και σοσιαλιστικά χαλινάρια», γι-αφο συμβούλεψε το κόμμα να επιβάλει αψήητους φραγμούς και κοσκίνισμα στη στρατολόγηση νέων μελών, ενώ παράλληλα έδινε μάχες ενάντια στο χαλάρισμα του κρατικού μονοπώλιου στο εισαγωγικό και εξαγωγικό εμπόριο.

Αφτες οι μεταρρυθμίσεις ενισχούν τους νόμους της αγοράς, δυναμώνουν τις καπιταλιστικές τάσεις και χαλαρώνουν τον κεντρικό σχεδιασμό υπέρ της «πρωτοβουλίας» των διεφθονών ατες περιφερειακές δημοκρατίες. Η γραφειοκρατία βρίσκεται σε φοβέρα αδιέξοδα. Ο κεντρικός σχεδιασμός, η πιο σημαντική κατάχτηση της Οχτωβριανής επανάστασης κινδυνεύει αφο ασφύξια. Για να αναπνέσει, η εργατική τάξη πρέπει να πάρει στα χέρια της την οικονομία και την πολιτική. Ο κεντρικός σχεδιασμός σήμερα είναι μονοπώλιο των τεχνοκρατών. Η παρέμβαση της εργατικής τάξης στο σχεδιασμό της οικονομίας θα της δώσει τα εφόδια για να αναλάβει τις λειτουργίες διοίκησης της κοινωνίας. Παράλληλα θα δώσει τεράστια ώθηση στην ανάπτυξη της παραγωγής και της τεχνολογίας και θα δώσει στο προλεταριάτο της Δύσης το παράδειγμα ενός υγιούς εργατικού κράτους. Η νίκη του προλεταριάτου της Δύσης είναι που τελικά θα απαλλάξει τη Σ.Ε. αφο τη στατάλη των εξοπλισμών και θα δώσει την ευκαρία για νέα άλματα.

ΣΤΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΡΞ ΜΕ ΤΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Οι γραφειοκράτες όμως μετράνε την αρχή «αφο τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητες στον καθένα σύμφωνα με την εργασία του» σε συνταγματική βάση της κοινωνίας. Αφτη είναι η ρίζα των προνομίων της γραφειοκρατίας και ο Γκορπατσώφ δεν θέλει να την κόψει. Ο νόμος της αξίας

Το καινούργιο πορτραίτο της σοβιετικής γραφειοκρατίας δεν έχει καμμία σχέση με τον απλοϊκό και επαναστατικό τρόπο ζωής των Μπολσεβίκων ηγετων του 17.

της εργατικής δύναμης, είναι η σημαία της γραφειοκρατίας. Σύμφωνα με αφο το νόμο η ειδικευμένη εργατική δύναμη των τεχνοκρατών και των διεφθονών αξιολογείται πιο ακριβα αφο τις ταπεινές χειρωναχτικές δουλειες του εργοστασίου, του δρόμου και του χωραφιού. Έτσι δικαιολογούν

τα προνόμια τους. Οι διαφορές είναι εξεπέραστες. Η αναμέτρηση της γραφειοκρατίας με την εργατική τάξη και την ιστορία άρχισε. Η πάλη ενάντια στη γραφειοκρατία θα ξαναζωντανέψει τις επαναστατικές μνήμες. Θα ανακινήσει όλα τα ιστορικά ζητήματα του

Ο σοσιαλισμός δεν θα μπορούσε να δικαιωθεί με την κατάργηση της εκμετάλλεφσης και μόνο. Πρέπει να εγγυηθεί στην κοινωνία μία ανώτερη οικονομία χρόνου απ' αφτη που εγγυάται ο καπιταλισμός. Χωρίς την πραγματοποίηση αφο του όρου η απλή κατάργηση της εκμετάλλεφσης δεν θα ήταν τίποτε άλλο αφο ένα δραματικό επεισόδιο χωρίς κανένα μέλλον.

Λέων Τρότσκι
(«Προδομένη Επανάσταση»)

τα προνόμια και τις ιεραρχικές κλίμακες των μισθών. Η σημαία του προλεταριάτου γράφει, «αφο τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητες του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Αφτη είναι η διαφορά. Όχι ανάλογα με την εργασία αλλα ανάλογα με τις ανάγκες. Μόνο όταν το προλεταριάτο μπήξει αφτη την σημαία στη καρδιά της γραφειοκρατίας θ' απελεφθερωθεί. Ο Μαρξ εξηγώντας αφο τον νόμο τονίζει ότι το μέτρο του κοινωνικού πλούτου δεν είναι ο χρόνος εργασίας αλλα ο ελεφθερος χρόνος έξω αφο την εργασία, για να μπορούμε να αναπυχθούμε οι παραγωγικές δυνάμεις όλων των εργατών. Ο πλούτος όμως και τα προνόμια της γραφειοκρατίας είναι αποτέλεσμα του χρόνου και της εντατικοποίησης της εργασίας του προλεταριάτου. Απ' εδώ ξεκινά ο κεντρικός ανταγωνισμός με την γραφειοκρατία. Η εργατική τάξη διεκδικεί περισσότερο ελεφθερο χρόνο, λιγότερη δουλειά, για να μπορεί να μορφωθεί και να αποκτήσει πολλαπλές ικανότητες στα καθήκοντα διεφθονσης της κοινωνίας. Διεκδικά αποσύνδεση των μισθών αφο τον νόμο της αξίας, χτύπημα της ιεραρχίας των διεφθονών, ανεξάρτητα συνδικάτα, ελεφθερες συγκεντρώσεις, ελεφθεροτυπία. Ο Γκορπατσώφ και οι μεταρρυθμιστές θέλουν παραγωγικότητα, πειθαρχία, ιεραρχία και εθνικά σύνορα για να εξασφαλίζουν

κομμουνιστικού κινήματος, την σύγκρουση Στάλιν - Τρότσκι, την διαθήκη του Λένιν που καταπατήθηκε, τις δίκες της Μόσχας. Το σοβιετικό προλεταριάτο ξαναβρίσκει το κόκκινο νήμα του Οχτώβρη που τάφηκε κάτω αφο τόνους λάσπης και συκοφαντίας. Θα βρει μόνο του τον τρόπο και τον δρόμο να ξανασυνδεδεί με τους αγώνες της Αριστερης Αντιπολιτεφσης του ΚΚΣΕ, που με ηγέτη τον Τροτσκι έδωσε πριν 60 χρόνια μια αφο τις πιο κρίσιμες πολιτικές μάχες στην ιστορία του εργατικού κινήματος, ενάντια στον γραφειοκρατικό εκφυλισμό της Σ. Ένωσης. Η γραφειοκρατία είναι καταδικασμένη. Το προλεταριάτο ατες αμέσως επόμενες δύο δεκαετίες θα καθαρίσει τον δρόμο της πορείας προς τον παγκόσμιο σοσιαλισμό. Μια νίκη των σοβιετικών εργατών θ' ανέψει το φυτίλι της πολιτικής επανάστασης κινητοποιώντας όλο το προλεταριάτο της Ανατολικής Εβρωπής που παρακολούθα με αγωνία τις εξελίξεις στη Σ. Ένωση. Μια αναγεννημένη σοβιετική δημοκρατία με όπλα την κρατική ιδιοχτησία και τον κεντρικό σχεδιασμό θα μπορεί να αποτελει επαναστατική εναλλαχτική λύση στον καπιταλισμό σπρώχνοντας τους Δυτικούς προλεταρίους στην κοινωνική τους επανάσταση, ενάντια στην ατομική ιδιοχτησία, την μισωτή σκληραία και τα εθνικά σύνορα.

ΜΑΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Η αριστερα να πολιτικοποιήσει το μαθητικό κίνημα

Η μόνιμη προσπάθεια της καπιταλιστικής εξουσίας είναι ο διαχωρισμός και ο έλεγχος των ανθρώπων μέσα στο στρατό, στο σχολείο, στο εργοστάσιο, έτσι ώστε η σχέση μεταξύ τους να γίνεται το αναγκαίο μέσο για την επιβολή της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Παίρνοντας σαν θέμα μας το σχολείο, θα προσπαθήσουμε να δούμε πως επιδρά αυτή η ανισότητα πάνω στη μάζα των μαθητών. Αρνούνται οι μαθητές το στάτους κβο που τους επέβαλαν ή το δέχονται παθητικά; Δέχονται ή όχι την αλλοτρίωση;

Αν δούμε το σχολείο στατικά, μακριά από την κοινωνία και την πολιτική, είναι λάθος. Αν το δούμε ξεκομμένο, σαν κάτι το «φυσικό», το «ιδανικό», δεν θα καταλήξουμε πουθενά. Με μια ταξική προσέγγιση όμως, βλέπουμε πως το σχολείο είναι αδιαχώριστο με την πολιτική και το σύστημα, είναι συνυπαρμένο με τις ανθρωπίνες σχέσεις. Ένα αστικό σχολείο επιβάλλει στους μαθητές, τους νόμους του, με σκοπό τον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας, σε διανοητική και χειρωνακτική, διαίρα την κοινωνία σε τάξεις.

Με βάση αυτά τα συμπεράσματα, οι μαθητές θέλοντας ή μη, παίζουν ένα αποφασιστικό ρόλο στην κοινωνική εξέλιξη, είναι η μάζα που θα καθορίσει αύριο την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας. Παράλληλα όμως, είναι οι νέοι, με τα ιδιαίτερα προβλήματα και χαρακτηριστικά, που πάνω τους πλάσονται οι οποιοσδήποτε αξίες και επιδράσεις της κοινωνίας.

Σχέσεις μαθητών - σχολείου

Στην Κύπρο - σαν κράτος καπιταλιστικό - δεν μπορεί να λειτουργεί σχολείο με στατική δομή. Οι μαθητές κι εδώ, δέχονται την βίαιη επιβολή του αστικού προγράμματος μαθήσεως και συγχρόνως τις συνέπειες (με χίλιους τρόπους) αυτής της επιβολής. Η σχέση μαθητή-σχολείου δεν μπορεί να είναι αρμονική! Δημιουργείται μια διαρκής καθημερινή σύγκρουση, σε διάφορα επίπεδα. Φυσικά ο βαθμός αντίστασης και αντίδρασης μεταξύ των μαθητών δεν είναι ο ίδιος (φτωχό ή «κακοί» μαθητές συγκρούονται πιο συχνά με την διοίκηση). Δημιουργείται έτσι η αντιπαράθεση σχολείου και μαθητικής νεολαίας. Δεν υπάρχει μαθητής ή μαθήτρια που να μην έχει προβλήματα - ψυχολογικά, οικονομικά - που να μην επηρεάζεται η ζωή του άμεσα ή έμμεσα (στον καθένα διαφορετικά) από το σχολείο. Όλοι κάτι έχουν να πουν γι' αυτό, κάποιο παράπονο θα κάνουν. Είτε για τη στολή, είτε για τους βαθμούς, είτε για τις σχέσεις με τους καθηγητές, είτε για αδικίες.

«Όταν είσαι μαθητής, είσαι σκλάβος... σπάζουν τα νεύρα σου...» «ο ψυχολογικός πόλεμος που σου κάνουν... οι βαθμοί, η στολή, τα πολλά μαθήματα, το οικονομικό... ευτυχώς τελειώνω φέτος και θα γλυτώσω!»

Αυτές οι «αυθόρμητες», «επιπόλαιες» αντιδράσεις των μαθητών, δεν είναι απλά μια «εκτόνωση - δυσανασχέτηση» για τα προβλήματα τους, δεν είναι απλά ένας «νεανικός παροξυσμός». Είναι ακριβώς, η φυσική αντανάκλαση της βίαιης δικτατορίας που δέχονται οι μαθητές από το σχολείο και τους νόμους του.

Θα μας πουν οι αστοί «ειδικοί» και οι παπάδες: «Άφου είναι έτσι το σχολείο όπως το λέτε, γιατί δεν το απορρίπτουν ολοκληρωτικά, γιατί δεν δηλώνουν οι μαθητές ότι δεν θέλουν το σχολείο;»

Θα είναι τρέλλα και ουτοπία, να καρτερούμε από τους μαθητές να απορρίψουν ολοκληρωμένα τον θεσμό του σχολείου. Με τί θα τον αντικαταστήσουν; Τους πρόσφερε κανείς κάτι καλύτερο; Από βρέφους τους προετοιμάζουν για το σχολείο, σαν ένα δράμα λυτρωτικό!

Όμως, οι «αυθόρμητες», οι «επιπόλαιες» αντιδράσεις, οι «νεανικοί παροξυσμοί» δίνουν μια καλή απάντηση και προειδοποίηση μαζί, στους «ειδικούς» και στους δεσποτάδες.

Αυθόρμητισμος και συνείδηση

Ο Λένιν κάποτε είχε πει ότι: «το αυθόρμητο στοιχείο δεν αποτελεί στην ουσία τίποτα άλλο, παρά εμβρυακή μορφή της συνείδησης» και ακόμα: «η αυθόρμητη όμως ανάπτυξη του κινήματος, οδηγεί ακριβώς στην καθυστάση του στην αστική ιδεολογία...» Τι σημαίνει αυτό;

Ο Λένιν εννοούσε ότι, οι αυθόρμητες ενέργειες των μαζών, είναι η αρχή, το γέννημα της επαναστατικής τους αντίληψης. Είναι όμως η αρχή το έμβρυο και θα διαλυθεί αν δεν αντιμετωπιστεί η κατάσταση σωστά και μεθοδικά. Τι χρειάζεται λοιπόν;

Στην προκειμένη περίπτωση, το αυθόρμητο στοιχείο των μαθητών - παράπονα, αντιδράσεις παραπτώματα, «κλικές», βία - είναι η εμβρυακή μορφή της απόρριψης του αστικού σχολείου, της ριζοσπαστικοποίησης τους για τη δημιουργία κάτι νέου. Οι μαθητές (αριστεροί και δεξιοί) αυθόρμητα επαναστατικοποιούνται. Είναι το ξύπνημα του ανταγωνισμού ανάμεσα σ' αυτούς και στο σύστημα, είναι μια μορφή ταξικής πάλης. Δεν αρκεί όμως αυτό. Δεν είναι αρκετό για να αυτοοδηγηθούν τελειωτικά οι μαθητές εκεί που κανονικά ανήκουν: στην αριστερα. Δεν είναι αρκετό για να δώσουν μια πόλικη ερμηνεία στις πράξεις τους, να δηλώσουν: «ναι, η θέση μου είναι στα αριστερα». Ένας «Κληριδικός» μαθητής (και είναι πολλοί), μπορεί να πει πολύ δικαιολογημένα: «εγω παλεύω, εγω αντιπάζομαι στο σχολείο του Κυπριανού». Δηλαδή, αυτο που θέλουμε να πούμε, είναι ότι, οι μαθητές πολύ εύκολα θα παρασυρθούν στον αυθόρμητισμο τους και θα καταλήξουν σε τελείως λανθασμένα και άστοχα συμπεράσματα, π.χ. απόρριψη της κάθε κυβερνητικής εξουσίας και όχι του συστήματος.

Απαραίτητα το αυθόρμητο να αντικατασταθεί με την συνείδηση. Αυτό σημαίνει: τον επαναστατικό τρόπο σκέψης και δράσης των μαθητών, (Δημοκρατικών και Συναγερμικών ακόμα) να μπορέσει να τον καμουφλάρει, να τον ντύσει, μια δύναμη, με ένα πολιτικό-ταξικό περίβλημα. Και αυτή η δύναμη είναι μόνο η ΑΡΙΣΤΕΡΑ! Να εξηγήσει, να καθοδηγήσει, να προτείνει στους μαθητές. Τι είναι αστικό σχολείο, τι εξυπηρετά πώς το παλεύουμε, με τί το αντικαθιστούμε; Προϋποθέτει όμως οργάνωση και μεθοδικότητα, θέλει σκληρή δουλειά για να φέρεις μαζί σου το πιο απειθαρχητό στρώμα της κοινωνίας.

Η αστική τάξη και ιδεολογία δεν αστειεύεται. Ένα αυθόρμητο στοιχείο από μόνο του θα καταλήξει στα χέρια της. Γιατί έχει τον τρόπο. Έχει την εξουσία με τους μοχλους της, την παράδοση, τα κόμματα της, τα μέσα επικοινωνίας, την εκκλησία. Και οι μαθητές φυσιολογικά επηρεάζονται απ' αυτά.

Αριστερα ή δεξια

Όταν ρωτήθηκαν οι μαθητές, (βλέπε

δίπλα) πώς βλέπουν τον συνδικαλισμό, με τις απαντήσεις που έδωσαν, δηλώνουν την επιδοκιμασία τους, αλλά και την ανοργάνωσή τους:

«Πρέπει και μεις να οργανωθούμε...», «... μας συμφέρει ο συνδικαλισμός... τί μέτρα πρέπει

συνέχεια στη σελ. 9

Γράμμα στην Έκφραση

ΣΧΟΛΕΙΑ - ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ

Σαν τελειόφοιτοι μαθητές γράφουμε αυτό το άρθρο για να καταδικάσουμε την δικτατορική κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία.

Θα περιγράψουμε ένα χαρακτηριστικό περιστατικό.

Πριν λίγες μέρες, στο διάλειμμα, πήγαμε στο αποχωρητήριο του σχολείου μας με δυο φίλους μας για να καπνίσουμε. Βλέπετε είναι ο μόνος τόπος που μπορούμε να καταφύγουμε για να αποφύγουμε τα «ρανταρ» των καθηγητών πριν προλάβουμε να ανάψουμε το τσιγάρο και «σαν απομηχανής θεός» βρέθηκε μπροστά μας ένας καθηγητής. Χωρίς να πούμε λέξη, που και να πούμε θα είναι σε βάρος μας, μας οδήγησε στον υποδιευθυντή. Ο υποδιευθυντής, ο «δικαστής» μάλλον, μας έβαλε να σταθούμε προσοχή και άρχισε να μας λέει τις αποφάσεις του διευθυντή οι οποίες λέγουν κοφτά: «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΥΣΤΗΡΩΣ». Επειδή είμαστε τελειόφοιτοι και δεν είχαμε άλλα παραπτώματα, μας την χάρισε με την προϋπόθεση πως αν ξανακαπνίσουμε στο σχολείο «ΘΑ ΠΕΣΕΙ Ο ΠΕΛΕΚΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΨΕΙ». Στο τέλος μας απείλησε να ζητήσουμε συγγνώμη, δηλαδή να ταπεινωθούμε μπροστά στα μάτια των συμμαθητών και των καθηγητών, αλλιώς θα τρώγαμε την αποβολή.

Και ερωτούμε τους αρμόδιους στο Υπουργείο Παιδείας. Γιατί απαγορεύεται το κάπνισμα στο σχολείο; Μήπως οι καθηγητές δεν κερδίζουν στο στολείο ή μήπως εμείς δεν έχουμε δικαιώματα και είμαστε απόκληροι της κοινωνίας;

Κ.Κ. - Γ.Γ.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

στα Γυμνάσια Παλλουριώτισσας και Παγκύπριο

ΣΕ: Τι προβλήματα αντιμετωπίζετε στο σχολείο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Προβλήματα πολλά... όταν είσαι μαθητής, είσαι σκλάβος. Έχεις τους καθηγητές από πάνω σου, να σε απειλούν, να σε βρίζουν και συ να μην μπορείς να κάνεις τίποτα... σπάζουν τα νεύρα σου.

ΜΑΡΩ: Πρώτα-πρώτα ο πόλεμος που σου κάνουν από ψυχολογικής άποψης... για τους βαθμούς, για τη διαγωγή σου κλπ. Η στολή επίσης, τα πολλά μαθήματα, το οικονομικό, το μεταφορικό και άλλα πολλά. Ακόμα και το κτένισμα σου, τους ενοχλεί... Ευτυχώς τελειώνω φέτος και θα γλυτώσω!

ΣΕ: Πρόσφατα έγινε μία προσπάθεια από τους μαθητές, μέσω συνεδρίου, για κατάκτηση του δικαιώματος του μαθητικού συνδικαλισμού. Πως το βλέπετε και τι μέτρα προτείνετε να πάρουν από σας;

ΠΑΝΙΚΟΣ: Πολύ καλά έκαναν... πρέπει και μες εδώ στην Λ/σία να τους ακολουθήσουμε, να οργανωθούμε και μες. Μόνο έτσι μπορεί να κάνουμε κάτι... χρειάζεται πάντως ο συνδικαλισμός, είναι καλό πράγμα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είναι μια καλή προσπάθεια. Μας συμφέρει ο συνδικαλισμός. Τώρα τι μέτρα πρέπει να πάρουμε... δεν ξέρω ακριβώς... πρέπει να κάτσουμε και να αποφασίσουμε.

ΣΕ: Είναι φανερό ότι μιλώντας για συνδικαλισμό στο σχολείο - οργανωμένες επιτροπές μαθητών, συμμετοχή στην διαδικασία προγράμματος μαθημάτων, έλεγχος στα καθηγητικά συμβούλια, δικαίωμα πολιτικοποίησης - είναι σαν να αμφισβητάς το παλιό σύστημα σπουδής, ένα σύστημα που εφαρμόζει τη δεξια...

ΞΕΝΙΑ: Σωστά...! είναι η δεξια υπεύθυνη γι' αυτή την κατάσταση... αφού είναι εξουσία και κυβέρνηση... Το κάνουν αυτο για να μας ελέγχουν, να μας μαννέψουν, γι' αυτό είναι ενάντια στον συνδικαλισμό. Εμείς θέλουμε αυτά που ανέφερες... και επιτροπές δικές μας και συμμετοχή και πολιτικοποίηση!

ΠΑΝΙΚΟΣ: Ρε φίλε... εγω δεν καταλάβω από πολιτικά, ούτε από δεξια ούτε από αριστερα... το μόνο που ξέρω είναι ότι πρέπει να αλλάξει η κατάσταση... τίποτα άλλο.

ΣΑΒΒΑΣ: Δεν πολυσχολούμαι με πολιτικά, αλλά συμπαθω την δεξια... οι δικοί μου είναι δεξιοί. Αν είναι έτσι ο συνδικαλισμός όπως τον λές... τι να σου πω... φαίνεται να μας ευνοά. Το γιατί είναι εναντίον η δεξια... δεν ξέρω.

Χωρίς πρόγραμμα οι «ανανεωτικοί»

Τα οικονομικά και κοινωνικά αδιέξοδα που εμφανίζονται μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία ριζοσπαστικοποιούν τις μάζες, τις στρέφουν στην αναζήτηση διεξόδων προς τα αριστερά. Οι ηγεσίες των ρεφορμιστικών και σταλινικών κομμάτων, που υποχωρούν

Η τάση όμως, γεννημένη μ' ένα αυθόρμητο τρόπο, δεν αποκτά αμέσως πολιτική συνείδηση, συγκρότηση και οργάνωση — κι αυτό στην απουσία ωρισμένων προϋποθέσεων μπορεί να μη συμβεί ποτε.

Η τάση των «ανανεωτικών» της ΕΔΕΚ, που ουσιαστικά εμφανίστηκε μετά το 4ο συνέδριο του κόμματος, συμπεριλαμβάνει ένα πλατύ φάσμα από τα πιο αγνά στελέχη μέχρι τα πιο καιροσκοπικά και πολιτικά χρεωκοπημένα στοιχεία. Όμως, όχι μόνο δεν υπάρχει καμία οργανωμένη πολιτική βάση, αλλά οι ίδιοι οι ηγέτες των «ανανεωτικών» αρνούνται επίμονα την ύπαρξη τους σαν τάση. Την ίδια όμως στιγμή παρουσιάζονται σαν οι αριστεροί του κόμματος επιβεβαιώνοντας ουσιαστικά την ύπαρξη δυο τουλάχιστο τάσεων.

Η άρνηση τους ότι

κεντρωτισμο» (ο καθένας δίνει τη δική του ερμηνεία), στην «ενότητα του κόμματος» και στην «κομματική πειθαρχία», δίνουν όπλα στη γραφειοκρατία που όσο ελέγχει το κόμμα εφαρμόζει τις «δικές της» διαδικασίες.

Απόδειξη το τελευταίο συνέδριο του κόμματος όπου η γραφειοκρατία δεν δίστασε να εμφανιστεί οργανωμένη και αμείλικτη μπροστά στην πολιτική γύμνια των «ανανεωτικών», περνώντας την πολιτική της γραμμή και πετυγχάνοντας τον έλεγχο της Κ.Ε. και του Π.Γ.

Δέκα εκλεγμένοι ανανεωτικοί υπέβαλαν παραίτηση από την Κ.Ε. σ' ένδειξη διαμαρτυρίας και μη συνηνοχής στες αντιδημοκρατικές διαδικασίες του συνεδρίου. Μια εντελώς λανθασμένη και σπασμωδική ενέργεια που στερα το δικαίωμα της αντιπολιτευ-

και συμβιβάζονται με το κατεστημένο, έρχονται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση αριστερών αντιπολιτευτικών τάσεων μέσα στους κόλπους των παραδοσιακών κομμάτων της αριστεράς.

Η θέση ότι «εμείς δεν πρόκειται να επαναλάβουμε τα λάθη της Αριστερής Πτέρυγας για να μην βρεθούμε έξω από το κόμμα», δεν δείχνει τίποτε άλλο παρά την πολιτική δειλία των «ανανεωτικών». Οι αριστεροί σύντροφοι έγιναν στόχος των αποβολών — και από τους σημερινούς ηγέτες των ανανεωτικών — κύρια για τις πολιτικές και ιδεολογικές τους θέσεις που αποτελούσαν εμπόδιο στην προσπάθεια της ηγεσίας να εγκαταλείψει τη σοσιαλιστική προοπτική και να υιοθετήσει την πολιτική της εθνικής ενότητας

Η θέση ότι «εμείς δεν πρόκειται να επαναλάβουμε τα λάθη της Αριστερής Πτέρυγας για να μην βρεθούμε έξω από το κόμμα», δεν δείχνει τίποτε άλλο παρά την πολιτική δειλία των «ανανεωτικών». Οι αριστεροί σύντροφοι έγιναν στόχος των αποβολών — και από τους σημερινούς ηγέτες των ανανεωτικών — κύρια για τις πολιτικές και ιδεολογικές τους θέσεις που αποτελούσαν εμπόδιο στην προσπάθεια της ηγεσίας να εγκαταλείψει τη σοσιαλιστική προοπτική και να υιοθετήσει την πολιτική της εθνικής ενότητας

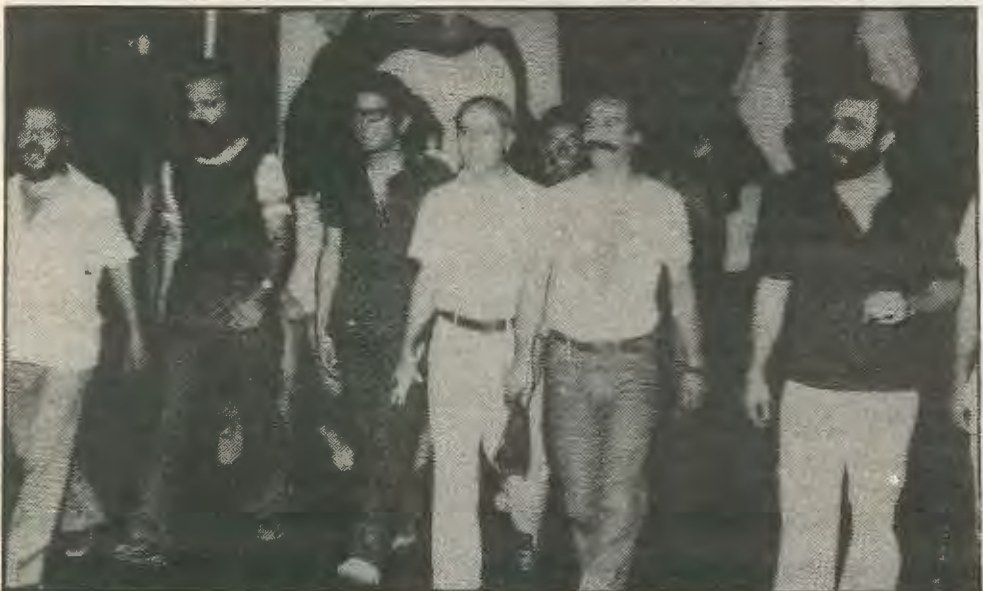
λεστούν να συμμετάσχουν η Αριστερή Πτέρυγα του κόμματος, που είναι η μοναδική αριστερή προοπτική για τους αγωνιστές της βάσης του κόμματος, και όλοι οι αποβλημένοι.

Αυτή όμως η προοπτική φοβίζει και τους γραφειοκράτες ηγέτες του κόμματος και τους ηγέτες των «ανανεωτικών». Και οι δυο φοβούνται τη δύναμη των μαρξιστικών ιδεών που κερδίζουν συνεχώς έδαφος και απειλούν να συντρι-

ψουν τα προνόμια των γραφειοκρατών και αποκαλύπτουν την ιδεολογική γύμνια των «ανανεωτικών».

Οι αντιθέσεις της κοινωνίας αντανακλούνται και μέσα στον κομματικό χώρο έτοιμες να παραιτούν τους κάθε λογής ρεφορμιστές ηγέτες και να αναδείξουν σαν κυρίαρχη την ιδεολογία της εργατικής τάξης, το σοσιαλισμό.

Εδεκίτης

Απο παλαιότερη εκδήλωση της ΕΔΕΚ με πρωτοπόρους αριστερούς συντρόφους που αργότερα αποβλήθηκαν για τις ιδέες τους. Η πάλη ενάντια στη δεξιά πολιτική της γραφειοκρατίας συνεχίζεται και σήμερα με την Αριστερή Πτέρυγα στην πρώτη γραμμή.

υπάρχουν, αντανάκλα την πολιτική και ιδεολογική τους ανεπάρκεια. Περιορίζονται στη συνθηματολογία δίνοντας τη μάχη πάνω σε προσωπικό επίπεδο, μ' απότερο στόχο την «αλλαγή φρουρας». Εμμένοντας στον «δημοκρατικό συ-

τικής φωνής, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στους γραφειοκράτες να παίρνουν ομόφωνα αποφάσεις πάνω σε κρίσιμα πολιτικά και οργανωτικά ζητήματα.

Η μάχη πρέπει να συνεχιστεί μέσα και έξω από την Κ.Ε. Μόνο η βάση έχει

(«μέτωπα εθνικής σωτηρίας» κ.λ.π.).

Οι γραφειοκράτες είναι οργανωμένοι. Έτσι μόνο από την πολιτικά οργανωμένη βάση μπορούν να αντιμετωπιστούν, χωρίς το ενδεχόμενο αποβολών να

Η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη και η κομματική αποδέσμευση

Είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε κοινό πρόγραμμα σαν βάση υποστήριξης της προτεινόμενης υποψηφιότητας του Βάσου Λυσσαρίδη.

Σε τυχόν αποδοχή της ο πρόεδρος θα μπορεί πέραν κομματικών δεσμεύσεων να έχει την ευχέρεια μιας ευρύτερα αποδεχτής πολιτικής και να αναπτύξει πολιτικές πρωτοβουλίες ευρύτερης συναίνεσης και ευρύτερης αποδοχής.

(απόφαση 5ου συνεδρίου ΕΔΕΚ
ΝΕΑ 10/5/87)

Με το τέλος του 5ου συνεδρίου η ηγεσία του κόμματος, κρυμμένη πίσω από την απόφαση για τις προεδρικές εκλογές, προσπαθεί να παρουσιάσει την υποψηφιότητα του Β. Λυσσαρίδη σαν υπερκομματική, ελπίζοντας πως μ' αυτή την πολιτική θα κερδίσει την υποστήριξη των μαζών. Μια πολιτική που θυμίζει έντονα την περίοδο των προεδρικών εκλογών του 1983. Ήταν τότε που η γραφειοκρατία του κόμματος σε μια ανάλογη προσπάθεια καταδίωξε τους αριστερούς με αποβολές, παρουσίασε τον Β.Λ. σαν υποψήφιο του φανταστικού «Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας», αλλοίωσε εντελώς το σοσιαλιστικό πρόγραμμα με ρεφορμιστικές διεκδικήσεις, έβαψε τα κόκκινα σε πράσινα και αντικατέστησε τη γροθιά με ουράνια τόξα! Αφόπλισε τη βάση του κόμματος και της αφείρεσε τον ενθουσιασμό. Αποτέλεσμα, 9,5%!!

Είναι σίγουρο πως με την πρόνοια για κομματική αποδέσμευση του Β.Λ., η ηγεσία στοχεύει την υιοθέτηση της ίδιας, δοκιμασμένης και χρεωκοπημένης, πολιτικής:

«Το συνέδριο με έχει απαλλάξει και από τις κομματικές μου ευθύνες. Δηλαδή δεν μπορεί να ισχυριζόταν κανείς ότι θέλει να είναι πρόεδρος, υποψήφιος πρόεδρος, ευρύτερου φάσματος, αλλά θα δέχεται την πειθαρχία ενός κόμματος... θα είσαι δεσμευμένος από το πρόγραμμα το κοινό το οποίο θα έχεις υιοθετήσει, θα είσαι υπεύθυνος και υπόλογος έναντι του ευρύτερου φάσματος το οποίο θα σε έχει υποδείξει».

(Β. Λυσσαρίδης ΝΕΑ 25/3/87)

Αυτή η τοποθέτηση και τα πρότυπα προεδρικής συμπεριφοράς είναι χαρακτηριστικά ανεξάρτητης υποψηφιότητας χωρίς πολιτική προέλευση, κατευθύνσεις και πρόγραμμα.

Είναι φανερό η προσπάθεια του Β.Λ.

να παρουσιαστεί σαν ουδέτερος, έτοιμος να λογοδοτήσει αλλά και να ικανοποιήσει όλες τις απαιτήσεις. Πιστεύει πως έτσι θα γίνει αρεστός και αποδεκτός στην αστική τάξη για να τον «βαθμολογήσει» στα ψηλά σκαλοπάτια. Πράγμα που δεν είναι και τόσο δύσκολο. Θάχει χάσει όμως την εμπιστοσύνη των εργαζομένων, χωρίς την οποία δεν μπορεί να φθάσει πουθενά παρα στην πολιτική χρεωκοπία.

Είναι πολιτική αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι οι εργατικές μάζες κερδίζονται από τη θέση του ουδέτερου. Η κοινωνία δεν αποτελείται από «το ευρύ φάσμα» αλλά είναι χωρισμένη σε τάξεις με συγκρουόμενα συμφέροντα. Ένας σοσιαλιστής ηγέτης δεν μπορεί να στέκεται πάνω στο τείχος που χωρίζει τα αντίπαλα στρατόπεδα. Η θέση του είναι με το μέρος της εργατικής τάξης. Με αυτήν πρέπει να αγωνίζεται, αυτής τα συμφέροντα πρέπει να υποστηρίζει το πρόγραμμά του. Είναι αυτο που διαφοροποιεί ποιοτικά έναν αριστερό υποψήφιο από τον οποιοδήποτε παρουσιαζόμενο ως «τρίτο» ή «ανεξάρτητο».

Σήμερα η εργατική τάξη απαιτεί κοινό αριστερό υποψήφιο και σοσιαλιστικό πρόγραμμα, στη βάση της συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Η σημασία του σοσιαλιστικού προγράμματος είναι κρίσιμη και καθοριστική. Το πρόσωπο του υποψηφίου είναι δευτερεύουσας σημασίας. Σ' αυτό τον άξονα πρέπει να κινηθούν οι ηγεσίες της αριστεράς. Ενόσω η ηγεσία της ΕΔΕΚ εξακολουθεί να προβάλλει τη θέση πως «εμείς προτείναμε την υποψηφιότητα του Β. Λυσσαρίδη και θα επιμένουμε μέχρι τέλους» (Τ.Χ' Δημητρίου ΝΕΑ 12/4/87), ενω αρνείται να προτείνει ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα, το μόνο που πετυγχάνει είναι να συγκαλύπτει τα «φλερτ» της ηγεσίας του ΑΚΕΛ με «τρίτους» δεξιούς.

Γιώργος Καψής.

Μαθητική νεολαία

συνέχεια από τη σελ. 8

να πάρουμε... δεν ξέρω ακριβώς...».

Υπάρχει η πρόθεση των μαθητών να συνδικαλιστούν, να αλλάξουν την κατάσταση στα σχολεία, αλλά από την άλλη φαίνονται να είναι στην πλειοψηφία τους απολίτικοι.

«... δεν καταλάβω από πολιτικά... όμως πρέπει να αλλάξει η κατάσταση», «... ο συνδικαλισμός φαίνεται να μας ευνοά... δεν ξέρω γιατί είναι εναντίον η δεξιά.»

Η όλη συζήτηση απέδειξε μια διπλή αλήθεια: α) οι μαθητές αντιλαμβάνονται τα προβλήματα τους, είναι αποφασισμένοι να τα λύσουν και ακόμα αυθόρμητα απορρίπτουν τον αστικό τρόπο σπουδής και ψάχνουν κάτι νέο. β) οι μαθητές είναι ανοργανωτοι, χωρίς καθοδήγηση και κατ' επέκτα-

ση απολίτικοι.

Αυτή η πραγματικότητα είναι επικίνδυνη. Από την μια, να μην οι μαθητές ριζοσπαστικοποιούνται (αφού στο σύνολο τους απορρίπτουν ένα μηχανισμό του καπιταλισμού), αλλά από την άλλη υπάρχει άμεσος κίνδυνος (η συνείδηση να μην αντικαταστήσει το αυθόρμητο) να οδηγηθούν μαζί και βίαια στα συντηρητικά πλοκάμια της αστικής ιδεολογίας.

Όπως είπαμε στην αρχή, οι μαθητές αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας, που παίζει σοβαρό ρόλο στην πολιτική εξέλιξη. Η αριστερά πρέπει να τους κερδίσει, γιατί τους χρειάζεται. Ήδη αυτοί με την καθημερινή τους αμφισβήτηση, καλούν την αριστερά, σε συμμαχία.

ΜΑΡΙΟΣ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

Σύντομα διεθνή

Ελλάδα

Η αντίδραση των δεσποτάδων στην προσπάθεια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να βάλει τέλος (έστω και μερικο) στην ακαταστασία που υπάρχει σήμερα τόσο στην διαχείριση της εκκλησιαστικής περιουσίας (σκάνδαλα, ανυπαρξία οποιουδήποτε οικονομικού ελέγχου κ.τ.λ.) όσο και στο ζήτημα της συμμετοχής του λαού στα εκκλησιαστικά, ήταν εκρηκτική. Οργανώσαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας κουβαλώντας τον «απανταχού» μεσαιωνικό θρησκόληπτο συρφετό των παρεκκλησιαστικών οργανώσεων, φασιστικών ομάδων και φυσικά της Ν.Δ. που «μυρίστηκε ψόφιο» κι έπεσε με τα μούτρα στην υποστήριξη των δεσποτάδων. Άρχισαν οι δεσπότες τις απειλές και την κινδυνολογία. Κύριο σύνθημα τους ότι η εκκλησία βρίσκεται κάτω από διωγμό. Στην ουσία κάτω από διωγμό βρίσκεται το δικαίωμα τους να χρησιμοποιούν την εκκλησιαστική περιουσία για να ζουν μέσα στη χλιδή και τα σκάνδαλα.

Θυμήθηκαν τον Μαρξ, τον ανακάτωσαν με τον Στάλιν, τον Μωάμεθ κ.τ.λ και μαζί με τη Ν.Δ. έβγαλαν το συμπέρασμα ότι κινδυνεύει η ατομική ιδιοκτησία στην Ελλάδα απ' την «μαρξιστική» κυβέρνηση, μια «σοσιαλιστική» κυβέρνηση που απ' το 81 πασχίζει να πείσει τους αστούς ότι δεν είναι σοσιαλιστική. Μπροστα στην αντίδραση των δεσποτάδων η κυβέρνηση έκανε κάποιες τροπολογίες στο νομοσχέδιο προς όφελος των δεσποτάδων, όσον αφορά το σκέλος που καθορίζει τη συμμετοχή του λαού στα εκκλησιαστικά ζητήματα. Το νομοσχέδιο ψηφίστηκε αλλά η αηδιαστική δεσποτική απειλή για την υπαγωγή της Ελληνικής Εκκλησίας στο Πατριαρχείο της Κων/λης, με όλες τις γνωστές συνέπειες, παραμένει. Όπως παραμένει και το ζήτημα της εφαρμογής του νόμου πια ή όχι.

Βέβαια η θέση των δεσποτάδων δεν μας προβληματίζει. Εκείνο που προβληματίζει είναι η πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Δεν φτάνει μονάχα η εκκλησιαστική περιουσία. Δε γίνεται σοσιαλισμός με το να δωθεί η γη στους αγροτικούς συνεταιρισμούς. Η χαλιτική γη που είναι πιο πολλή πού πάει; Η κοινωνικοποίηση των 200 μεγάλων εταιριών που ελέγχουν την οικονομική ζωή της χώρας και ο εργατικός έλεγχος τί έγινε; Ο σχεδιασμός της οικονομίας με βάση τις κοινωνικές ανάγκες πού χάθηκε; Το διώξιμο των βορειοαμερικανικών βάσεων και όλοι οι στόχοι του εργατικού κινήματος που παράθετε η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ στη διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη και στο συμβόλαιο με το λαό χάθηκαν κάτω από τον όγκο των δεξιών στροφών και της αγωνίας που διακατέχει την Πασοκική ηγεσία ν' αποδείξει στους αστούς ότι είναι απλα και μόνο μια διαχειριστική ομάδα του καπιταλιστικού συστήματος.

Χ.Β.

Μαζικές απεργίες στην Γιουγκοσλαβία

Πληθωρισμός: 100%
Ανεργία: 1,000,000 εργάτες

Εξωτερικό Χρέος: 20 δισεκατομμύρια δολάρια.

Τα πιο πάνω ποσα δεν αναφέρονται σε καμία χώρα του Τρίτου κόσμου αλλά στη Γιουγκοσλαβία, τη χώρα του «αυτοδιαχειριζόμενου σοσιαλισμού». Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια έχουμε στη Γιουγκο-

λαβία το φαινόμενο των μαζικών απεργιακών κινητοποιήσεων με εργάτες απο τουλάχιστο 50 μεγάλες βιομηχανικές μονάδες να απεργούν, σε διαμαρτυρία για το «πάγωμα» των μισθών που επέβαλε η κυβέρνηση για το 1987.

Σε μερικές περιπτώσεις οι εργάτες είναι υποχρεωμένοι να επιστρέψουν πίσω τους αυξήσεις που ήδη πήραν το πρώτο τρίμηνο του

1987. Αυτό σε συνδυασμό με τις συνεχιζόμενες αυξήσεις των τιμών των ειδών πρώτης ανάγκης, που κυμαίνονται μεταξύ 25%-60%, έχει δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση.

Ο πρωθυπουργός Μπράνκο Μίκουλιτς ήδη προειδοποιά ότι δεν θα δισταζε να χρησιμοποιήσει το στρατό εναντίον των εργατών για να «προστατέψει»

τη συνταγματική τάξη».

Η απαρχη της πολιτικής επανάστασης στη Γιουγκοσλαβία είναι γεγονός. Οι απεργίες των τελευταίων εβδομάδων δείχνουν καθαρά την διάθεση του Γιουγκοσλάβικου προλεταριάτου να αγωνιστεί για μια πραγματική εργατική εξουσία πάνω στη βάση του κεντρικού οικονομικού σχεδιασμού.

ΧΙΛΗ σε αποσύνθεση το καθεστώς

Κάτω από τα πόδια του Πινοσέτ υπάρχει ένα ενεργό ηφαιστείο και σιγο-βράζει. Ενώ όλοι οι αντικειμενικοί παράγοντες που χρειάζονται για να εκραγεί η επανάσταση υπάρχουν, ο υποκειμενικός παρά-

γοντας δεν έχει ακόμα αναπτυχθεί: η επαναστατική δηλαδή ηγεσία εξοπλισμένη μ' ένα καθαρά σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Διαδηλώσεις στη Χιλή κατά της χούντας

Σήμερα, το καθεστώς δύσκολα βρίσκει υποστηρικτές και ακόμα πιο δύσκολα μπορεί να βγει από την απομόνωση στην οποία έχει μπει. Παράλληλα άρχισαν να εμφανίζονται εδώ και αρκετό καιρό σοβαρά σχίσματα μέσα στους κόλπους του ίδιου του καθεστώτος. Ο στρατός άρχισε να απειθαρχεί και σε πολλές επιχειρήσεις εναντίον φτωχογειτονιών χρησιμοποιείται η μυστική αστυνομία. Ταυτόχρονα αξιωματικοί άρχισαν να ζητούν εξηγήσεις για τα εγκλήματα της μυστικής αστυνομίας.

Ακόμα και οι ίδιοι οι καπιταλιστές έχουν συνειδητοποιήσει ότι η δικτατορία θα καταρρεύσει πολύ σύντομα και έχουν εγκαταλείψει τον Πινοσέτ. Το μόνο που τους απασχολεί σήμερα είναι πως να απαλλαγούν από τον Πινοσέτ, που «σπρώχνει» την κατάσταση προς την επανάσταση, για να αποφύγουν την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη.

Ο Πινοσέτ νοιώθοντας το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια του, καταφεύγει όλο και περισσότερο στην απάνθρωπη βία.

Παρ' όλες όμως τις βαρβαρότητες του καθεστώτος, το κίνημα δεν τα βάζει κάτω. Στην πρόσφατη επίσκεψη του Πάπα δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές, κραυγάζοντας συνθήματα για ψωμί, δουλειά, δικαιοσύνη και ελευθερία, συγκρούστηκαν με τις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, που αστυνόμευσαν ολόκληρη τη διαδρομή που ακολουθούσε ο πάπας μαζί με το δικτάτορα Πινοσέτ.

Η προσπάθεια του καθεστώτος να συγκρατήσει τις μάζες και να διατηρήσει την τάξη με σκοπό να εντυπωσιάσει τον πάπα, ελπίζοντας ότι θα κάνει εκκλήση προς τους χιλιανούς εργάτες για να δείξουν υπομονή, απέτυχε.

Οι μάζες πεινούν και υποφέρουν, γι' αυτό δεν θα πάνου να αγωνίζονται παρ'α μόνο όταν λυθούν τα κοινωνικά και οικονομικά τους προβλήματα. Και σ' αυτό δεν αρκεί η πτώση της δικτατορίας. Μόνο με την ανατροπή του καπιταλιστι-

κού συστήματος θα λυθούν πραγματικά τα προβλήματα του χιλιανού λαού. Σήμερα η ζωή είναι ανυπόφορη. Ένα εκατομμύριο χιλιανοί παραμένουν άστεγοι, ενώ το 30% του λαού υποσιτίζεται. Οι περισσότερες οικογένειες επιβιώνουν με το ψωμί και το τσάι, με αποτέλεσμα το ένα στα τρία παιδιά να είναι αναμεικτο.

Η ζωή είναι πανάκριβη. Τα ενοίκια έχουν φτάσει στο επίπεδο ενός μισθού. Το 60% των εργατών κερδίζει γύρω στις £30 το μήνα και το ενοίκιο στοιχίζει £25!! Η ανεργία έχει φτάσει στο 18% σύμφωνα με το καθεστώς, ενώ η αντιπολίτευση την ανεβάζει στο 30%. Ένα άλλο 20% των εργαζομένων έχει μόνο εποχιακή εργασία. Το ποσοστό αναλφαβητισμού παραμένει στο 7% και μισο εκατομμύριο μαθητές δεν μπορούν να πάνε σχολείο, κυρίως για οικονομικούς λόγους.

Εδώ και δεκαετίες, η εκπαίδευση στη Χιλή ήταν δημόσια. Στα 13 όμως χρόνια ζωής του καθεστώτος Πινοσέτ, οι αρχές δεν έπαψαν στιγμή να ευνοούν την ιδιωτική εκπαίδευση. Για να ενθαρρύνει τα ιδιωτικά σχολεία, το κράτος πληρώνει \$10 για κάθε μαθητή που φοιτά σ' αυτά, ενώ παράλ-

ληλα απολύει δασκάλους και καθηγητές από τα κυβερνητικά σχολεία. Πρόσφατα, το στρατιωτικό καθεστώς απέλυσε 8,000 καθηγητές (5% δηλ. του συνολικού εκπαιδευτικού δυναμικού) προκλώντας χάος στα περισσότερα σχολεία. Οι απολύσεις αυτές αποσκοπούν στη μείωση του οικονομικού ελλείμματος και είναι αποτέλεσμα των όρων του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας είναι ολοφάνερη. Οι εργάτες και η νεολαία έχουν δείξει με το παραπάνω τη διάθεση τους για αγώνα. Μέσα στα τρία τελευταία χρόνια υπήρξαν πολλές περιπτώσεις που η εργατική τάξη μπορούσε να ανατρέψει τη δικτατορία και να καταλάβει την εξουσία.

Οι ηγέτες όμως του εργατικού κινήματος δεν έκαναν τίποτε γι' αυτό το σκοπό. Αντίθετα, επιδιώκουν κι' αυτοί μια ειρηνική παράδοση της εξουσίας στους αστούς πολιτικούς. Η θέση για κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη έχει εγκαταλειφθεί ολοκληρωτικά από την ηγεσία του κινήματος.

Οι ηγέτες του Κ.Κ. δηλώνουν απερίφραστα ότι αγωνίζονται μόνο για δη-

μοκρατία και επιμένουν να μην προβάλλουν τα σοσιαλιστικά αιτήματα των εργατών μήπως και τρομάξουν οι «φιλελεύθεροι αστοί δημοκράτες» και χαλάσει η λαϊκομετωπική συνεργασία που επιδιώκουν με το κόμμα των χριστιανοδημοκρατών.

Αυτοί οι ηγέτες πιστεύουν πως οι φιλελεύθεροι αστοί μπορούν ακόμα να παίξουν προοδευτικό ρόλο και δεν έχουν διδαχτεί τίποτε από την αντεπανδσταση.

Το μόνο εμπόδιο που στέκεται σήμερα στην πορεία του εργατικού κινήματος, είναι οι ίδιοι οι ηγέτες του. Πολλές φορές χάρισαν τη νίκη στους αστούς φοβόμενοι και οι ίδιοι την πιθανότητα σοσιαλιστικής επανάστασης.

Το κύριο καθήκο των χιλιανών Μαρξιστών σήμερα είναι να δουλέψουν σκληρά για να δημιουργήσουν την επαναστατική ηγεσία, που λείπει σήμερα, και να εξοπλίσουν την εργατική τάξη μ' ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Ο μόνος τρόπος για να δικαιωθεί η θυσία των 50,000 νεκρών στη Χιλή είναι να ξεπεραστεί η κρίση ηγεσίας που αντιμετωπίζει το κίνημα.

Μ.Β.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Τον περασμένο μήνα ο Πρόεδρος της Βραζιλίας Χοσε Σάρνη διάταξε τα τάνκς να κινηθούν κατά των εργατών που απεργούσαν στα διυλιστήρια πετρελαίου και τα λιμάνια για να θέσουν κάτω από τον έλεγχο του στρατού τις εγκαταστάσεις.

Αυτό έγινε μόλις 2 χρόνια μετά που τα τάνκς είχαν αποχωρήσει όταν δόθηκε η εξουσία στους πολιτικούς. Όμως από την αρχή η «δημοκρατική κυβέρνηση» ήταν κυβέρνηση κρίσης.

Το ύψος του πληθωρισμού που πλησιάζει τα 600% καθώς και τα 108 δισεκατομμύρια δολάρια του εθνικού χρέους εξασφάλιζαν ότι η Βραζιλία μέσα στον καπιταλισμό δεν έχει κανένα μέλλον. Μόνο οι τόκοι ξεπερνούν τα 800 εκατομμύρια δολάρια τον μήνα.

Οι κυβερνήσεις των χωρών, που βρίσκονται οι τράπεζες που δάνεισαν την Βραζιλία και στες οποίες καταβάλλονται οι τόκοι, αρνούνται να επέμβουν διότι θεωρούν το θέμα «εμπορικό» και όχι πολιτικό. Ο σκοπός τους είναι να αναγκάσουν την Βραζιλία να υποκύψει στες απαιτήσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου πράγμα που αυτή αρνείται να κάμει.

Απο την άλλη, οι εργάτες, αντιμετωπίζοντας δραματικές αυξήσεις των τιμών και επιτόκιο του ύψους του 800%, απαιτούν ανάλογες αυξήσεις των μισθών τους.

Έτσι η κυβέρνηση βρίσκεται μεταξύ των πιέσεων από τις τράπεζες και από τους εργάτες της Βραζιλίας και κινδυνεύει να συντριφτεί από στιγμή σε στιγμή. Είναι δε πολύ σημαντικές οι εξελίξεις στη Βραζιλία διότι πιθανή επαναστατική κινητοποίηση των μαζών θα έχει άμεσο αντίκτυπο στες υπόλοιπες χώρες της Λατινικής Αμερικής και μπορεί να δράσει καταλυτικά ώστε να επιταχυνθούν οι επαναστατικές διεργασίες σε όλη την περιοχή.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

ΑΝΑΠΗΡΟΙ

Αποφασιστικότητα για αγώνα

Ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας, είναι και οι έντεκα χιλιάδες περίπου εγγεγραμμένοι ανάπηροι, που χωρίς τη σωστή βοήθεια του κράτους και τη νομική κατοχύρωση των δικαιωμάτων τους αγωνίζονται και παλεύουν επίμονα για να επιβιώσουν και ενταχθούν στο κοινωνικό σύνολο.

επιπρόσθετα ψυχολογικά προβλήματα.

Οι ανάπηροι θα βρουν τη θέση τους, όπως και κάθε εργαζόμενος, σε μια σοσιαλιστική κοινωνία όπου θα μπει ο θεμέλιος λίθος για την εξαφάνιση των τάξεων και της εκμετάλλευσης. Καθήκον των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων είναι να δώσουν πολιτική προοπτική.

Να συνδέσουν όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία μας, να σταματήσουν τα φλερτ με τη δεξιά, πλήρη για την εξουσία, και εφαρμογή σοσιαλιστικού προγράμματος.

Σήμερα είναι επιτακτική η αναγκαιότητα της ίδρυσης του Κρατικού Φορέα (το όνομα δεν έχει σημασία, αλλά ο τρόπος λειτουργίας του) με τη συμμετοχή ενός Κογκρέσου των αναπήριων οργανώσεων και να του δοθούν τέτοιες εξουσίες, ώστε να μπορεί σε συνεργασία με

τους οργανωμένους κοινωνικούς φορείς, να επιλύει όλα τα προβλήματα (υγείας, παιδείας, εργασίας κ.λπ.). Να πάρει δραστικά μέτρα για τη μείωση των εργατικών ατυχημάτων γενικά, για τη μείωση του αριθμού των αναπήρων, να παρέχει ή συμπληρώνει άλλες συντάξεις μέχρι την επαγγελματική αποκατάσταση, για ένα ανθρώπινο βιοτικό επίπεδο, για να υποβοηθήσει στην πλήρη κοινωνική ένταξη.

Για να πετύχει η προώθηση της λύσης των προβλημάτων χρειάζεται το δυναμικό της ενότητας των αναπήριων οργανώσεων. Η Σ.Ε.Α.Α να γίνει ένα σωματίζον

φωνη. Να γίνει κάλεσμα στις συνδικαλιστικές και οργανώσεις νεολαίας για υποστήριξη και προώθηση των αιτημάτων. Αυτό ο αγώνας δεν είναι ξεχωριστός από τον γενικότερο αγώνα της εργατικής τάξης.

Μ. Κολλήσις

Απο τη μια η γραφειοκρατία και η πλήρης αδιαφορία των πολιτικών ηγεσιών του τόπου δεν προώθησαν τα πολλαπλά προβλήματα των αναπήρων. Απο την άλλη, τα

χει η Σ.Ε.Α.Α αυτή τη συνάντηση αλλά να απαντήσει απλά και καθαρά: ότι έχετε να μας πείτε να το πείτε στην αυλή του προεδρικού ενώπιον όλων των αναπήρων.

Ίδια τα προβλήματα και το πιο σημαντικό η μη κοινωνική αποδοχή τους, δεν άφησαν τον αναπήρικο κόσμο να πάρει τη διοίκηση των οργανώσεων στα χέρια του, σαν αποτέλεσμα οι κατα καιρούς αγώνες να είναι σπασμοδικοί. Σήμερα όμως, η τύχη των

Αν η ηγεσία της Σ.Ε.Α.Α καταφέρει να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα απο την πολύωρη συνάντηση που είχε στο Υπ. Εργασίας στις 8/4 σε συνδυασμο με την μέχρι τώρα εξέλιξη των πραγμάτων, την επόμενη φορά δεν θα ξεγελαστεί και ο αγώνας θα είναι πιο αποφασιστικός.

Η αναπήρική μάζα απαιτεί σήμερα την εφαρμογή της νομοθεσίας που ήταν αποτέλεσμα μιας σκληρής δουλειάς που άρχισε τον Γενάρη του 81 και τέλειωσε τον Φλεβόρη του 82 κάτω απο την αιγίδα της κυβέρνησης και με συμμετοχή υπουργών, γεν. διευθυντών, κυβερνητικών λειτουργών, γιατρών, συνδικαλιστικών και αναπήριων οργανώσεων. (Το 1981 κηρύχθηκε απο τον Ο.Η.Ε. Έτος Αναπήρων). Αυτή η νομοθεσία αποσκοπεί στην κοινωνική ένταξη δια μέσου της παραγωγικής διαδικασίας και στην πρόληψη - μείωση του προβλήματος. Όμως η αδιαφορία και η αδυναμία της κυβέρνησης στάθηκαν εμπόδιο στην προώθηση της νομοθεσίας που η ίδια επικρότησε.

Το κλίμα που επικρατεί είναι αποφασιστικότητα για αγώνα. Αυτό το κλίμα αναμφίβολα θα επηρεάσει και θα επεκταθεί στο σύνολο του αναπήρικο κόσμου. Το γεγονός ότι τους τελευταίους τέσσερις μήνες η Σ.Ε.Α.Α. ανέστηλε δυο φορές τα μέτρα που αποφάσισε, αποδεικνύει τη διάθεση της ηγεσίας

Η ευθύνη δεν βαρύνει μόνο την κυβέρνηση αλλά και τα κόμματα, κυρίως της αριστερας. Το πρόβλημα είναι κοινωνικό και όχι φιλανθρωπικό. Πρόβλημα της καπιταλιστικής κοινωνίας, που αξιολογα και αξιοποιά τα μέλη της στην προοπτική της εύκολης αποκόμισης οικονομικών συμφερόντων. Η φιλανθρωπία είναι στοιχείο της αστικής κοινωνίας, δεν έλυσε ούτε θα λύσει το πρόβλημα. Αντίθετα δημιουργά

για πίστωση χρόνου και την πίστη στις υποσχέσεις που παίρνει. Η όχι ομόφωνη αναστολή της πορείας διαμαρτυρίας προς το προεδρικό και τη βουλή, που εξαγγέλθηκε για τις 9/4, αποδεικνύει την έλλειψη πείρας της ηγεσίας. Ταυτόχρονα όμως θέτει στην πιλάντζα την πίστη της στις υποσχέσεις που παίρνει. Δεν είναι τυχαία που οι υπουργοί ζήτησαν συνάντηση λίγες μόνο ώρες πριν την πορεία. Δεν έπρεπε να δε-

ΣΠΕ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ-ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Την Κυριακή, 22 Φεβρουαρίου 1987 και ώρα 10.30 π.μ., θα γίνουν εκλογές για ανάδειξη νέας επιτροπής της Συνεργατικής Πιστωτικής Εταιρείας Αραδίππου, στην αίθουσα του Α' Δημοτικού Σχολείου Αραδίππου.

Τα αρνημένα Κόμματα του Δήμου Αραδίππου ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ - ΕΔΕΚ, ύστερα από σοβαρή μέληση για την αναγκαιότητα μιας ισχυρής και αντιπροσωπευτικής επιτροπής της Συνεργατικής Πιστωτικής Εταιρείας Αραδίππου, κατέληξαν ομόφωνα όπως υποστηρίζουν τους πιο κάτω υποψηφίους:

- ΧΡΙΣΤΟ Π. ΧΑΡΟΥΣ
- ΚΑΛΛΗ ΑΛΑΜΠΡΙΤΗ
- ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
- ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΠΑΝΑΓΗ
- ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΠΝΙΣΤΟ

Στην απόφασή τους αυτή κατέληξαν, γιατί η προσφορά της Σ.Π.Ε. Αραδίππου πρέπει να συνεχιστεί απόλυτα και να μπορεί πραγματικά να ισχυροποιηθεί ακόμα περισσότερο, σε μια οικονομική δύναμη που συμβάλλει και θα συνεχίσει να συμβάλλει στην προώθηση και επίλυση των οικονομικών προβλημάτων των κατοίκων του Δήμου μας.

Αντικανονική Χαρακτήρα 10/4/87 κι ευνδικοκρατική πρόσληψη δυο υπαλλήλων στην ΣΠΕ Αραδίππου

ΛΑΡΝΑΚΑ, 9 (Της ανταποκρίτριας μας). - Δυο μέλη της Συνεργατικής Πιστωτικής Εταιρείας Αραδίππου απεστάλησαν προς τον Διοικητή Συνεργατικής Ανάπτυξης την ακόλουθη επιστολή διαμαρτυρίας:

«Αξιότιμη Κύριε, Διαμαρτυράμαστε έντονα για την αντικανονική πρόσληψη δυο υπαλλήλων στη Συνεργατική Πιστωτική Εταιρεία Αραδίππου.

Συγκεκριμένα, η Επιτροπή της ΣΠΕ Αραδίππου αποφάσισε ομόφωνα στις 17.3.1987 να προκηρύξει δυο θέσεις για τις ανάγκες της Εταιρείας.

Στην ανακοίνωση της Εταιρείας, που κοινοποιήθηκε σε περίοπτα μέρη της κοινότητας, ονταποκρίθηκαν 21 πρόσωπα, νέοι και νέες, σπάφοιτο Μέσης Εκπαίδευσης.

Αντί όμως να κληθούν όλοι σε δημόσια εξέταση και να επιλεγούν οι δυο καλύτεροι, στην τελευταία συνεδρία της Επιτροπής, στις 7.4.1987, τα τρία από τα

πέντε μέλη συμφώνησαν να προσληφθούν δυο συγγενικά τους πρόσωπα αντικανονικά. Δηλαδή χωρίς να κληθούν οι υπόλοιποι δεκαεννέα υποψήφιοι σε οποιαδήποτε εξέταση.

Λόγω της πιο πάνω αντικανονικής απόφασης δημοσιοποιήθηκε στην κοινότητα τεράστια αδικία και υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να επηρεαστούν τα συμφέροντα της Εταιρείας και να υποστεί τεράστιες ζημιές. Υπάρχουν επίσης πληροφορίες, ότι θα κληθούν από τους ενδιαφερόμενους αιτητές παλιότες αγώνες ενάντια στην απόφαση των τριών μελών της Επιτροπής με οπρόβλεπτες συνέπειες.

Παρακαλούμε όπως επέμβετε άμεσα και αποτρέψετε την αντικανονική αυτή απόφαση που εφαρμόστηκε στην πράξη. Κατά κύριο λόγο, εσείς, κατά τη γνώμη μας, μπορείτε να βοηθήσετε για να αποφευχθούν οι κίνδυνοι που τονίζουμε πιο πάνω.

ΜΕΤΑ ΤΗΜΗ,
Μέλη της Επιτροπής ΣΠΕ Αραδίππου
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΠΝΙΣΤΟΣ,
ΧΡΙΣΤΟΣ ΧΑΡΟΥΣ.

22/2/87. Η ανακοίνωση-κοινο ψηφοδέλτιο της συνεργασίας
10/4/87. Επιστολή διαμαρτυρίας των επιτρόπων του ΑΚΕΛ.

Ουτε δυο μήνες δεν κράτησε ο παραθύσην αραβίνας αριστερας-δεξιας στην Σ.Π.Ε. Αραδίππου.

Στις 7/4/87 η Σ.Π.Ε. προσέλαβε 2 νέους υπαλλήλους, από τους 21 υποψηφίους, με μοναδικα κριτήρια την πολιτική τους τοποθέτηση και τους συγγενικούς τους δεσμούς με ορισμένα μέλη της πενταμελούς Επιτροπής. Η πρόσληψη των δυο υποστηρίχθηκε απο τους 2 επιτρόπους της δεξιας (ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ) και από τον επίτροπο της ΕΔΕΚ που προκειμένου να βολέψει τον αδελφότεχνον του, τα μικροπολιτικά και οικογενειακά του συμφέροντα, ενεργώντας πάνω από κάθε κομματικό έλεγχο και πειθαρχία δεν δίστασε να συνεργαστεί με τη δεξιά.

Το γεγονός φυσιολογικά προκάλεσε την αντίδραση και τις έντονες διαμαρτυρίες των 2 επιτρόπων του ΑΚΕΛ, που είναι τώρα αντιμέτωποι με τα αποτελέσματα της ίδιας της πολιτικής τους, της συνεργασίας με τη δεξιά.

Όταν εξηγήσαμε πως τα αριστερα κόμματα έπρεπε να διεκδικήσουν τις εκλογες ενάντια στη δεξιά, μας απαντούσαν πως αυτο θα έπρωχνε τους πλούσιους δεξιους να αποσύρουν τις καταθέσεις τους με αποτέλεσμα να χρεωκοπήσει η Συνεργατική (!)

Πριν περάσουν δυο μήνες και πριν καν στεγνώσει το μελάνι απο το κοινο ψηφοδέλτιο ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ-ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ στην Σ.Π.Ε. Αραδίππου, η σύγκρουση — για την αποφυγή της οποίας δεν έγιναν εκλογες — είναι μια πραγματικότητα.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Πολίτης Β' κατηγορίας

«Να καλλιεργείτε στον εαυτο σας την απέχθεια για τα στερεότυπα» διάβαζα τες προάλλες και διερρωτούμουν μήπως η στήλη έχει γίνει και αυτή στερεότυπη. Έτσι, το χρονογράφημα που μας έστειλε ο σύντροφος οικοδόμος νομίζω ότι είναι μια καλή αρχή να σπάσουμε τα στερεότυπα, ελπίζοντας ότι απο τες συνεργασίες και άλλων συντρόφων κάτι καλο θα βγει.

Γ. Κυπραίος

Προσεχτικά διαλεγμένες κομμένες στα μέτρα μας και στα μυαλα μας (που δυστυχώς τρέφουμε ακόμα) άρχισαν να

μας ετοιμάζουν καινούργιες ζώνες με πολλές τρύπες για (εν φυσικό) πολλα κουτσακώματα.

Διατίθενται ποικιλία χρωμάτων και αποχρώσεων, μαστορικά, μα πολυ μαφτορικά σας λέω καμωμένες ακριβως στα μέτρα μας. Κόκκινες. Αι τι ωραία, επιτέλους, καιρος ήταν. Κόκκινες είπα; Όχι. Και δις όχι. Ξέρετε... μπορεί... οι ταύροι... Αι εντάξει. Όχι να έχουμε και λιαντρογάουδα με τους ταύρους και τους ζωόφιλους. Μπλε. Αλλα όχι το βαθυ, το άλλο το μπλε το Ρολανδι ή το άλλο, ρε να δεις πως το λένε, Κυπριανι. Όχι! Όχι!

Το ραδιόφωνο σχίστηκε... Ξεσχίστηκε κάτι τέτοιο. Στέλιο, θάνατε Στέλιο. «Εγώ με την αξία μου κι όχι με ξένες πλάτες...» Γεια σου θάνατε Στελλάρα, οι κυβερνήσεις πέφτουμε αλλα... Ας τα αλλα, ξεφύγαμε, που μείναμε; Αι το άλλο, το μπλε, τελείως ανεξίτηλο, νομίζω Ιωαννί. Είπα νομίζω, αν λάθω να με συμπάθατε. Πολίτης β' κατηγορίας είμαι, όχι κομπιούτερ. Μια και γίνεται λόγος για το Ιωαννι, μπορεί να φορεθεί μόνο την πρώτη Κυριακή, την δεύτερη αμφιβάλω, διότι ο καιρος προβλέπεται βροχερος και το Ιωαννι έχει το μονόκνημα να μην είναι αδιάβροχο.

Ε, τι να κάουουμε. Αν με ρωτάτε να

σας πω. Πολίτες β' κατηγορίας (εργάτες, γραφειάδες, τεχνικοί, μυαλωμένοι και άμυαλοι) είναι πολυ απλο. Χαλαρώστε τη ζώνη σας την μπλε, καθίστε να αλαφρώσετε και σκεφτείτε. Φόρεσε το βρακι σου ανάποδα. Έτσι για να μην σε πάνει τ' αμάξι και αλλάξει κι η τύχη σου και να φαίνεται ότι δεν είσαι πρωτάρης (έ, όχι και να ξεχνούμε).

Κι αν μέχρι τότε δεν αλλάξουμε μυαλα, έ, με τις υγιές μας. Και σεεις πολίτες Α' κατηγορίας με τις υγιές του κι ασ μην τον πιστεύετε -αν δεν το μαντέψατε, τον Βασιλείου εννω.

Ακελιστής Οικοδόμος

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Να σταματήσει η εθνικιστική υστερία

Την ίδια περίοδο που η κρίση στο Αιγαίο κορυφώνεται, η Τουρκία συγκλονίζεται από το πιο σοβαρό απεργιακό κίνημα από την κατάληψη της εξουσίας από το στρατό. Από τις 18 του Μάρτη πέντε χιλιάδες Τούρκοι εργάτες, σε 15 εργοστάσια που σχετίζονται

με την βιομηχανία πετρελαίου, κατέβηκαν σε απεργία για διεκδίκηση μισθολογικών αιτημάτων (Φιλελεύθερος 19.3.87). Η απεργία συνεχίστηκε ακόμα και στη διάρκεια της κρίσης και στις 31 του Μάρτη, μόλις δυο μέρες μετά την εκτόνωση του πολεμικού κλίματος,

άλλοι 5000 Τούρκοι μέλη της ίδιας συντεχνίας κατέβηκαν σε απεργία συμπαραστάσης. Σε άλλους κλάδους υπολογίζεται ότι κάπου 300.000 εργάτες στην Τουρκία απεργούν στην ίδια περίοδο ζητώντας αυξήσεις (Σημερινή 1.4.87).

Ο εθνικισμός είναι θανάσιμος εχθρός του εργατικού κινήματος. Η αστική τάξη το καταλαβαίνει πολύ καλά και στο βαθμό που μπορεί δηλητηριάζει την συνείδηση της εργατικής τάξης με όλες τις μεταφυσικές ανοησίες του εθνικισμού. Στρέφοντας τους εργάτες ενάντια στον «εξωτερικό εχθρό», τους στρέφει ταυτόχρονα μακριά από τα πραγματικά τους προβλήματα, μακριά από επαναστατικές σκέψεις. Αυτή τη φορά, η απόπειρα της Τουρκικής στρατιωτικής εξουσίας έπεσε στο κενό. Ακόμα χειρότερα γι' αυτούς, δεν κατάφεραν να πετύχουν τίποτε από την «αναμέτρηση». Έπαιξαν με την ζωή χιλιάδων εργατών, διακινδύνεψαν τον πόλεμο, χωρίς να μπορούν να προσφέρουν τίποτε στις Τουρκικές μάζες. Η εργατική τάξη της Τουρκίας παρακολουθώντας, κρίνει και θυμάται. Κάθε νέο παιχνίδι με τον πόλεμο φέρνει και νέα κατανόηση για τον πραγματικό ρόλο της άρχουσας τάξης.

Είναι ακριβώς την Τουρκική εργατική τάξη που θάπρεπε νάχει στο νου μια Σοσιαλιστική Κυβέρνηση στην Ελλάδα. Η καλύτερη άμυνα ενάντια στον πόλεμο με την Τουρκία θα ήταν η αντίθεση του Τουρκικού προλεταριάτου στον πόλεμο. Αυτή η αντίθεση υπάρχει σήμερα: είναι η εθνικιστική αντιμετώπιση του θέματος από την κυβέρνηση Παπανδρέου που την αδρανοποιεί και που σπρώ-

χνει την Τουρκική εργατική τάξη στην αγκαλιά της άρχουσας στρατιωτικής κλίκας και του Οζαλ.

Φυσικά και ο Παπανδρέου βρίσκεται σε πολιτικά και οικονομικά αδιέξοδα. Η διαχείριση του καπι-

ταλισμού που επιχειρεί είναι αδύνατο να λύσει τα προβλήματα της χώρας. Η περίοδος αναμονής του κινήματος φαίνεται νάχει περάσει, όπως δείχνουν οι μεγάλοι αριθμοί απεργών τον τελευταίο χρόνο, όπως δείχνουν οι δημοτικές εκλογές. Σε όλα τα επίπεδα της πολιτικής του έχει απογοητήσει τις μάζες. Το θεωρεί λοιπόν προβληματικό να υποχωρήσει ολοκληρωτικά και στον «εθνικό-του αγώνα». Αδυνατώντας να δώσει μια σοσιαλιστική, διεθνιστική προοπτική γίνεται έρμαιο των θωρηκτών και του στρατού. Όπως και στην Τουρκία, η προσοχή των μαζών πρέπει να στραφεί μακριά από τα πραγματικά προβλήματα. Η κυβέρνηση Παπανδρέου, μια και δεν προχωρεί στην ανατροπή του καπιταλισμού, είναι αναγκασμένη να δρα καπιταλιστικά. Δεν είναι τυχαίο που η κρίση του Αιγαίου συγκάλυψε σε μεγάλο βαθμό δραματικές αυξήσεις τιμών (ΔΕΗ κλπ.).

Ο κίνδυνος του πολέμου δεν είναι κάτι με το οποίο μπορούμε να παίξουμε. Είναι αλήθεια ότι ούτε η Ελλάδα ούτε η Τουρκία είναι σε θέση ν' αντέξουν ένα πόλεμο. Είναι αλήθεια ότι το Αιγαίο δεν είναι καθόλου σίγουρο αν έχει πλουτοπαραγωγικές δυνατότητες που να δικαιώνουν τις πολεμικές ιαχές των δυο χωρών. Όμως μέσα στα πολεμικά παιχνίδια που παίζονται καθημερινά ανάμεσα στους στόλους και τις αεροπορίες της Ελλάδας

και της Τουρκίας, δεν είναι δύσκολο να οδηγηθούμε στη φρίκη μιας πολεμικής σύρραξης χωρίς νόημα. Είναι γι' αυτό που το εργατικό κίνημα πρέπει ν' αντιπαραβάλει στην εθνικιστική απάντηση του Παπανδρέου την διεθνιστική προοπτική της επανάστασης. Είναι εγκατάλειψη του διεθνισμού να πούμε ότι:

Η Ελλάδα δεν έχει άλλη εκλογή από του να υπερασπίσει τα εθνικά δικαιώματά της. Και σ' αυτόν τον αγώνα, ολόκληρος ο Ελληνικός λαός, ο Ελληνισμός σε όλο τον κόσμο, δεν μπορεί παρα να βρεθεί στο πλευρό της Ελληνικής κυβέρνησης. (Χαραυγή 28.3.87)

Με την «εθνική ενότητα» παίζουμε ακριβώς το παιχνίδι της άρχουσας τάξης, δισεινίζουμε τα

προνόμιά της και την καταπίεση των εργατών, διχάζουμε το προλεταριάτο σε Τουρκικό και Ελληνικό που αλληλομισούνται σήμερα και θα σφάζονται αύριο.

Η μοναδική διέξοδος είναι η κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη και η κατάργηση των συνόρων στα πλαίσια μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας Ελλάδας - Τουρκίας. Το πρόβλημα του Αιγαίου θα έπαυε αυτόματα νάχει την απειλητική μορφή που έχει σήμερα: θα ήταν πρόβλημα εκμετάλλευσής του για το καλό των λαών των δυο χωρών. Για να γίνει όμως αυτοχρηιάζεται πρώτα ν' ανατραπουν οι αστικές τάξεις που ονειρεύονται το ποιά θα προλάβει πρώτη ν' αρπάξει περισσότερα...

Θέμος Δημητρίου

Κοινο αριστερο υποψήφιο

συνέχεια από σελ. 1

αποδεσμεύει από το Σοσιαλιστικό κόμμα για να γίνει αρεστος στους δεξιούς!

Η δική τους αντίληψη της συνεργασίας με το ΑΚΕΛ ανάγεται στην αποστάσιοποίηση από τις εξελίξεις — από την άρνηση να τοποθετηθούν σε καίρια ζητήματα για το εργατικό κίνημα όπως είναι η υποψηφιότητα Βασιλείου. Ενώ η ηγεσία του ΑΚΕΛ κατηγορεί εσωκομματικά την ηγεσία της ΕΔΕΚ ότι στέκεται εμπόδιο στον κοινο υποψήφιο, εμμένοντας στην υποψηφιότητα Λυσσαρίδη, η ηγεσία της ΕΔΕΚ σιωπά, παρόλο που πρότεινε σε κάποιο στάδιο στο ΑΚΕΛ να υποβάλει κομματική υποψηφιότητα και να την υποστηρίξει!

Αν ηγεσία της ΕΔΕΚ πιστεύει πραγματικά στη συνεργασία με το ΑΚΕΛ για κοινο αριστερο υποψήφιο, το μόνο που έχει να κάνει είναι να το δηλώσει δημόσια, αφήνοντας εκθειμένη την ηγεσία του ΑΚΕΛ μπροστα στους οπαδούς του κόμματος και μπροστα

στην ιστορία. Μια τέτοια ενέργεια θα μετάρπτε την ΕΔΕΚ σε πόλο συσπείρωσης της αριστερας και το πιο πιθανό θα υποχρέωνε την ηγεσία του ΑΚΕΛ σε πραγματική ενότητα στις προεδρικές.

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα

Βέβαια, για τους Μαρξιστές η υποβολή κοινο αριστερου υποψηφίου από μόνη της δεν είναι αρκετή.

Αν οι εργαζόμενοι την επιδιώκουν δεν είναι γιατί βαρέθηκαν τη φάτσα του Κυπριανού και γυρεύουν μια άλλη ωραιότερη — αριστερή — φάτσα. Οι εργαζόμενοι θέλουν μια δική τους κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που θα βάζει φραγμό στις επιθέσεις ενάντια στην Α.Τ.Α. και στο μεροκάματο, φραγμό στις απολύσεις και την εντατικοποίηση της δουλειας. Μια κυβέρνηση που θα σταματήσει τη διαδικασία ένταξης στη ληστρική ΕΟΚ και θα διώξει τις βάσεις.

Καμία κυβέρνηση δεξιών τεχνοκρατών — ακόμα και με συμμετοχή αριστερών — δεν μπορεί να εγγυηθεί τα πιο πάνω. ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΔΕΞΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟ 1988 ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ.

Μόνο ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα βάζει κάτω από τον έλεγχο της κοινωνίας τους βασικούς τομείς της οικονομίας θα μπορούσε να προστατέψει τους εργαζόμενους από τις επιθέσεις των αστών. Τέλος, μόνο μια αριστερή κυβέρνηση θα μπορούσε να συνομιλήσει, χωρίς καχυποψίες με τους Τ/Κύπριους ανοίγοντας το δρόμο στη λύση του εθνικού ζητήματος.

Μόνο μια τέτοια κυβέρνηση σε συνεργασία με την εργατική τάξη της Ελλάδας και της Τουρκίας θα μπορούσε να προστατέψει την εργατική τάξη από οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική επιβουλή.

κη επιβουλή.

Υπάρχει ακόμα χρόνος

Παρα τις αποφάσεις και τις ενέργειες των ηγεσιών της αριστερας υπάρχει ακόμα χρόνος να αντιδράσουμε. Μια οργανωμένη αντεπίθεση ενάντια στις χρεωκοπημένες επιλογές των ηγεσιών συνδυασμένη με μια πειστική εναλλακτική προοπτική, που δεν μπορεί νάναι άλλη από τον κοινο αριστερο υποψήφιο ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος, έχει τη δυνατότητα να ενθουσιάσει τους νεολαίους που με τη σειρά τους θα κερδίσουν τις καρδιές των πιο παλιών.

— Για να αντιστρέψουμε την πορεία προς την ήττα και τη συρρίκνωση της αριστερας για να φράξουμε το δρόμο στη δεξιά για ν' ανοίξουμε το δρόμο για τη νίκη της αριστερας για ν' ανοίξουμε το δρόμο για το σοσιαλισμό στην Κύπρο και σ' ολόκληρη την περιοχή.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00